

777.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

.....
" Ημείς γάρ εὐ μύϊαι τοῖς ἔλκεσιν ἀφιζάνουσαι· Μέλισσαι δὲ, τοῦ
" τῶν μουσῶν λειμῶνος τὸ κάλλιστον ἀπανθίζουσαι. " (Πύθαγ.)

ΑΠΡΙΛΙΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ 16

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ.
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1846

1754

H M E A L I Z A

THE

K Y K A Y T O N

REPRODUCTION OF THE ORIGINAL

THE

REPRODUCTION OF THE ORIGINAL

T O M O Z A T T E R I O Z

.....
.....
.....
.....

18

ADDITION 1816

IN THE TYPING ROOM OF THE
K Y K A Y T O N

1816

Α. 5 ΠΡΑΔ.
41 μετρίοσα

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ. 1846.

ΑΡΙΘ. 16.

ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

(Συνέχεια από την Σελ. 34.)

Ὁμιλῶν περὶ στρατιωτικῶν σωμάτων, αἰσθάνομαι ὅτι ἐμβσίνω εἰς μίαν θεωρίαν ὑψηλὴν καὶ ἀξιόλογον.

Τῷ ἄντι, ἔπρεπε νὰ ἦναι τις στρατιώτης, διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ μέρος τοῦτο τῆς πραγματείας μου μὲ τὰ ἀνάλογα χρώματα, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐξόχου ἐκείνου αἰσθήματος, τὸ ὅποιον πρέπει πάντοτε νὰ κυριεύῃ τῶν στρατιωτῶν τὰς ψυχάς.

Ἄλλ' ἔχων τὴν τύχην νὰ ἦμαι Ἕλλην, ἀποτελῶ ἐν ἐλάχιστον μέλος τῆς ὀλικῆς οἰκογενείας τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες εἶναι ἅπαντες καλοὶ στρατιῶται· καὶ δὲν λείπεται, εἰμὴ ὁ δυνάμενος νὰ ἐνώη καὶ νὰ κινή τὴν κραταίαν ταύτην δύναμιν ΝΟΜΟΣ, διὰ νὰ ὀχυρώσῃ τὴν Ἑλλάδα μὲ διακοσίας χιλιάδας πραγματικοῦ Στρατοῦ, ὄντος ἠναγκασμένου, διὰ μὲν τὴν Θρησκείαν, τὴν τιμὴν, τὴν κατάστασιν, τοὺς γονεῖς, τὰς συζύγους καὶ τὰ τέκνα του νὰ ὑπερασπίζεται μὲ λεοντίνην ἀνδρίαν τὴν Πατρίδα του· διὰ δὲ τὴν ἀτομικὴν εὐδομονίαν του καὶ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ πρόοδον, νὰ γίνεται αὐστηρότατος φύλαξ τῆς Ἀνεξαρτησίας του.— Ἄς αἰσχύνωνται οἱ πολιτικοί μας, οἵτινες δὲν ἐξεύρουν ἄλλο, εἰμὴ πῶς νὰ διχονοῶσι, καὶ νὰ δολόνωνται μὲ ἐν βονjour, μὲ δύο κυβέλα (φιλιζάνια) τέτι, καὶ μὲ τρία γεύματα· καὶ οἵτινες, παραλείποντες τὰ ἱερά αὐτῶν καθήκοντα καὶ τῆς Πατρίδος τὴν ὑπηρεσίαν, περιφέρονται μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀναισθησίαν εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα τῆς *Ραδιοργάνου καὶ τῆς Δολιότητος!*

Ὁ λόγος μου ἐνταῦθα εἶναι περὶ ἐκείνων τῶν Ἀνδρῶν τοῦ Ἀγῶνος, οἵτινες ἀφιερῶθησαν εἰς τὸ στρατιωτικὸν Στάδιον, καὶ τοὺς ὁποίους θεωρῶ καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ πολιτικὰς μεταβολὰς τοῦ Τόπου ὀδηγουμένους ὑπὸ φρονήσεως στρατιωτικῆς, ἀνηκούσης εἰς συνταγματικὸν Πολίτευμα.

Νομίζω, ὅτι οὐδεὶς Ἕλλην ἀγνοεῖ τὴν ἄκραν διαφορὰν τῆς Ἀπολύτου καὶ Συνταγματικῆς ἐξουσίας, διδασκόμενος πολλοτάτους χρόνους διὰ πείρας τὰ ἀναγκαῖα ταῦτα μαθήματα· καὶ ὅτι ἕλαστος γνωρίζει διακεκριμένως τοὺς μεταξὺ τῶν δύο τούτων Κυβερνήσεων ἀντιθέτους ὄρους. Ἡ αὐτὴ λοιπὸν διαφορὰ ἐνυπάρχει καὶ εἰς ὅλα αὐτῶν τὰ συστήματα.

Οἱ στρατιῶται, παραδείγματος χάριν, ἐνῶ εἰς τὰ ἀπολύτως κυβερνώμενα ἔθνη εἶναι τυφλὰ ὄργανα τοῦ Δεσπότη, ἔχοντες κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐτοιμὴν νὰ τὴν θυσιάσωσιν διὰ μίαν ἄλογον ἐπιθυμίαν, ἢ καὶ ἀνοησίαν αὐτοῦ· εἰς τὰ Συνταγματικά, θεωροῦνται ὡς ὑπευθύνου καὶ ἐκτελεστοὶ τοῦ Νόμου. Ἄρα, τῶν στρατιωτικῶν ἡ θέσις ἐν Συνταγματικῇ Πολιτείᾳ εἶναι μεγαλοπρεπεστάτη! ὅπου ὁ Νόμος εἶναι εἰς τὴν ὑπερτάτην ἰσχύν του.

Θεωρῶ τὸν Νόμον ἰσχύοντα, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τῆς σπουδῆς τῶν Συνταγματικῶν Λαῶν ἐν γένει. Διότι, ὅπου δὲν ἰσχύει ὁ Νόμος, ἐκεῖ ὄχι μόνον αἱ μεγαλητέρας καταχρήσεις λαμβάνουσι χώραν εἰς τὸ πολιτικὸν σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ στρατιωτικὸν χάνει πᾶσαν ἀξιοπρέπειαν, προσβαλλομένης τῆς εὐερεθίστου αὐτοῦ φιλοτιμίας καιρῶς. Ἐκεῖ ὁ Λαὸς διαφθείρει τὰ ἔθνη του, γινόμενος ἐπὶ τέλους ἕρμαιον τῆς ἰδίας αὐτοῦ διαφθορᾶς.

Ὅτις λοιπὸν θεωρεῖ τὴν σημερινὴν ἀταξίαν τοῦ Κυβερνητικοῦ ἡμῶν συστήματος : ὅστις θεωρεῖ τὴν ἀγροικίαν καὶ διαφθορὰν τῶν διεπόντων τὸ πολιτικὸν ἡμῶν σκῆψις : ὅστις θεωρεῖ τὴν ἰδιοτέλειαν, τὴν ἀττασίαν καὶ τὴν μικροπρέπειαν πολλῶν ἐν τῶν μελῶν τῶν Νομοθετικῶν μας σωμάτων : καὶ τέλος πάντων, ὅστις, ἀτενίζων τοὺς ὀρθολογίους τοῦ πρὸς τὸν στενὸν ἡμῶν ὀρίζοντα, βλέπει τὴν ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀδυναμίαν τοῦ Νόμου, : ὅποιον ἄρα γε Μέλλον πρέπει νὰ ἐλπίζῃ ; Ἀνκμφισίλω, ἐλεεινόν !

Καὶ ὅμως, ἐν σπουδαστῇ κατὰ βῆθος τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ Στρατοῦ, ὀρεῖται νὰ εἴπῃ μὲ πλήρη πεποθησιν ἐν ἐκυτῶ, ὅτι, α ἡ ἀνάγκη θέλει ὑψώσει μίαν ἡμέραν ἱκανοὺς ἄνδρας ἐπὶ τῶν Ἰπουργικῶν θέσεων καὶ ὅτι θέλει στολίσαι τὸ Βουλευτήριόν μας μὲ Ἄντιπροσώπους εἰδήμονας καὶ ἐναρέτους. » Ἡ δὲ ἀντιβάνουσα τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ Στρατιώτου ὑπομονὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, (καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Λαοῦ) εἶναι μία ἀπὸ τὰς ἰσχυρὰς ἀποδείξεις τῶν ἀνωτέρων μου παρατηρήσεων.

Ἄφου ὑπέφερε τὴν ἑνδεκαετῆ ἄδικον καὶ ποταπὴν Κυβέρνησιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπηρετησάντων τότε Παικρῶν, ἐδράξε μὲ ἀνῆκουστον φρόνησιν τὴν περίστασιν τῆς Τριτῆς Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν, ἀποτεινόμενος ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὸν ζυγόν, καθιέρωσεν εἰς τὴν Πατρίδα τὸ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Ἄγωνος ποθοῦμενον *Σύνταγμα*· καὶ καθ' ἣν, ἐδίδαξεν Αὐτὸς πρῶτος εἰς τὸν Κόσμον, ὅτι, ὁ Στρατιώτης εἶναι προστάτης καὶ οὐχὶ καταστροφεὺς τοῦ πολίτου, ὅπως τὸν ἐνοοῦσιν ἐν γένει οἱ Ἡγεμόνες.

Παρέρχεται ἡ στάσιμος καὶ ληστρική ἐκείνη περίοδος τῆς πολιτείας μας, καὶ τὸ ἔθνος ὑποπίπτει ἕνεκα τῆς διαφωσίας τῶν Πολιτικῶν του εἰς νέους καὶ δεινούς περισπασμούς. Ἀλλ' ὁ Στρατὸς διάγει μὲ πλήρη εὐταξίαν, ἂν καὶ μεταξὺ τοῦ τριετοῦς τούτου δικστήματος ἐμμεσολάβησαν μυρία ῥαδιουργία : εἰς τὰ νὰ τὸν διεγείρωσιν, ἐνσπείροντες μεταξὺ Αὐτοῦ ἐμφύλιον πῆθος.

Ἀποπέμπεται ἐκ τῆς Πρωτευούσης δι' ἐκδικητικούς λόγους ὁ Καλλέργης : ὁ ἄξις ἐκεῖνος καὶ ἐνδοξος ὑποστράτηγος τοῦ ἔθνους : ὁ προσφέρων ἑαυτὸν ἑκατοντάκις ὡς ὀλοκάτωμα ὑπὲρ τοῦ Στρατοῦ, ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος· Ἀλλ' ὁ εἰς ἄκρον ἀγαπώμενος πρὸς αὐτοῦ Στρατὸς, τὸν εὐδοκίμει μὲ πικροτάτην λύπην, χωρὶς νὰ τολ-

μήσῃ οὐδὲ τὸ παραμικρὸν κίνημα. — Τέλος πάντων, ἐξορίζονται κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἐκ τῆς Πρωτευούσης τοσοῦτοι ἀξιοματικοὶ του, ἐπὶ ἀλόγοις προφάσεσιν· ἀλλ' Αὐτὸς ὑπομένει, ἐμβλέπων ἀπλῶς μακρόθεν μὲ ψυχρότατον αἴμα τὸ δυστύχημα τῶν κελῶν ἀρχηγῶν του. Ἰδοὺ Στρατιωτικὴ φρόνησις ! τὴν ὁποῖαν ἐτι μάλλον μεγαλύνῃ ἡ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀδυναμία τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐνῶ δὲ θεωρεῖ τις τὴν σπανίαν ἀρετὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, δὲν δύναται νὰ μὴ θρηνητῇ τὴν μωρίαν καὶ τὴν διαφθορὰν ὀλίγων τινῶν ἀτόμων ἐκ τῆς ταξέως ταύτης, οὔτινες γίνονται πρόξενοι ὅλης τῆς σημερινῆς ἀνομοκλασίας καὶ παντὸς σκανδάλου. Εἶναι ἐκ τῶν λεγομένων Ὀπλαρχηγῶν.

: Τί ἄρα γε ζητοῦσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀπὸ τοῦ ἔθνους ; Πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι σαφῶς, διὰ νὰ τοὺς ἐννοήσῃ. Ἄν ὑπετίθετο εἰς αὐτοὺς βαθμὸς τις σοφίας, ἢ παιδείας, ἢ ἴδου· ναντο νὰ προφασιθῶσιν, ὅτι οἱ ὑψηλοὶ πρὸς τὸ ἔθνος σκοποὶ των τοὺς καθιστῶσι δυσνόητους. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ἔγνος κἂν τοιοῦτον, νομίζω, ὅτι ἐκφραζόμενοι εἰλικρινῶς, ἤθελον ἐννοηθῆ καὶ ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ νήπια.

Ἄν καὶ ἡ αἰδῶς ἐμποδίζει τὴν ἐπὶ τοῦ Δημοσίου προφορικὴν αὐτῶν ἐκφρασιν, ἢ φυσικὴ ὁμῶς γλώσσα, προδίδουσα αὐτοὺς, λέγει : α ὅτι δὲν ἐξεύρουν οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τί θέλουσιν » καὶ ὅτι ζητοῦσιν ἀπλῶς ὅ,τι κατὰ πάντα στιγμὴν ἤθελε α κατέβει εἰς τὴν κεφαλὴν τους, » ὡς νὰ ἀνετίθετο ἐπ' αὐτῶν ἡ Ἑλλάς μίαν προνομικὴν κληρονομία. Λέγει προσέτι : α ὅτι τὸ μάλλον ἐλκύνει αὐτοὺς πρᾶγμα εἶναι ἡ ἔξουσία. » Δηλαδή, φαντάζονται ὅτι ἡ Ἑλλάς πλάγια, πλάγια » ἐμπορεῖ μίαν ἡμέραν νὰ κατασταθῇ *Καπεταράτο* ! κυβερνωμένη ὑπὸ δύο, τριῶν, ἢ καὶ πέντε Τυραννικῶν.

Καθίστον μὲν ἀφραῖ τὸ πρῶτον, εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι, Λαὸς ζωηρὸς καὶ νοήμων, ὡς ὁ ἡμέτερος, ἀφροῦ ἠδυνήθη ὑπὸ τὴν σιωπηλὴν σκέπην τῶν πολιτικῶν του τυρβῶν νὰ συστήσῃ τὴν βιομηχανίαν του, νὰ ἀναπτύξῃ τὰς λογικὰς του δυνάμεις καὶ νὰ κάμῃ μίαν τόσον γιγαντικὴν πρὸδον εἰς τὴν ἀτομικὴν του σφαῖραν, ὅποιαν πραγματικῶς ἔχει, δὲν θέλει βεβαίως ἀμελήσει τὸ κυριώτερον ἔργον τοῦ νὰ μὴν ἐξασφαλίσῃ ἑαυτὸν ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς σθερεῆς, καὶ ἰσχυρᾶς, Κυβερνήσεως· καὶ ὅτι, αὐτὸς ὁ φυσικὸς δρόμος τὸν ὁποῖον βυθίζει εἰς τὴν ἀτομικὴν του πρὸδον, θέλει τὸν φέρει ἐξάπαντος καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην.

νιος, « Ἐλα, διηγήσου με ὅλην σου τὴν πολιτείαν, καὶ πῶς δαπανᾷς τὸν καιρὸν σου » « Κύριε » εἶπεν ὁ ὑποδηματοποιός, « ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, καλὰ ἔργα δὲν ἔχω ποσῶς, διότι ὁ βίος μου εἶναι ἀπλούστατος καὶ ταπεινός. Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑποδηματοποιός. Τὸ πρῶτ, ὅταν σκηθῶ, προσεύχομαι διὰ ὅλην τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικῶ, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς γειτόνους καὶ πτωχοὺς μου φίλους· ἔπειτα, καθίζω εἰς τὸ ἔργον μου, ὅπου ἐξοδεύω ὅλην τὴν ἡμέραν, προσπαθῶν ν' ἀποκτήσω τὰ πρὸς ζωὴν φυλάττομαι δὲ ἀπὸ πᾶν ψεύδους, διότι δὲν μισῶ τίποτε ὅσον τὴν ἀπάτην· ὅθεν, ὅταν ὑποσχεθῶ τι, δὲν παραβαίνω τὸν λόγον μου, ἀλλὰ τὸν ἐκτελῶ ἀληθινά. Καὶ οὕτω περνῶ τὸν καιρὸν μου, πτωχικὰ μὲ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου, τὰ ὅποια διδάσκω, καθόσον τὸ πνευμά μου μὲ συγχωρεῖ, νὰ φροδῶνται καὶ νὰ σέβονται τὸν Θεόν. Τοῦτο εἶναι τῆς ἀπλῆς του ζωῆς τὸ κεφάλαιον » Εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην, — προσθέτει ὁ ἐπίσκοπος, — βλέπετε, πῶς ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τοὺς ὅσοι ἀκολουθοῦν τὴν τέχνην των, καὶ ζοῦν δικαίως, χωρὶς ψεύδους καὶ ἀπάτην.

ΘΗΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Τηρεσία Βαλδούκη.

Μία εὐγενὴς γυνὴ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς φλωρεντίας ὀνομαζομένη Τηρεσία Βαλδούκη, ἦσαν δύο χρόνοι ἀφ' οὗ εὐρίσκετο χήρα μὲ δύο υἱούς, οἱ ὅποιοι ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν ἐπιτροπικὴν ἐπίσκεψιν, καὶ κληρονόμοι ἐνὸς μεγάλου πατρικοῦ πλοῦτου, μὴ ὄντες πλέον κρατημένοι ἀπὸ κἀνὲν χαλινόν, καὶ ἐγκαρδιωθέντες ἀπὸ φθοροποιούς συντρόφους, ἐδόθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν ὅλων τῶν ἀταξίων μιᾶς ἀφρονος νεότητος. Εἰς μάτην ἢ μήτηρ ἠγωνίζετο μὲ τοὺς λόγους, μὲ τὰς δεήσεις, καὶ μὲ τὰ δάκρυα νὰ τοὺς ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν καλὴν ὁδόν, διότι ἐκεῖνη δὲν εἰσακούετο πλέον. Ὁ μεγαλύτερος τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν διέτριβεν ἔτι εἰς τὴν φλωρεντίαν· ὁ δὲ μικρότερος εἶχεν ὑπάγῃ νὰ περιηγηθῇ τὴν Ἰταλίαν. Ἐν ἐσπέρας ἐνῶ ἡ πικραμένη μήτηρ ἔστειλε μοναχὴ κλαίουσα τὰς ἀταξίας τῶν υἱῶν της, βλέπει ἔτι ἠνοήθησαν ἐξαίρτης αἱ θύραι, καὶ ἐμβῆκε βιαστικῶς ἕνας ξένος ὄλιγος ἀσθμαίνων, μὲ τὰ ὀμμάτια τιθο-

λωμένα καὶ περοβισμένα, μὲ πρῶτον τετραγυμένον, καὶ ἄτακτον, καὶ μὲ ἐν αἱματωμένον σπαθί εἰς τὰς χεῖρας. Εἰς μίαν τοιαύτην αἰφνίδιον θεωρίαν, ἐκεῖνη ἐκυρεύθη ὅλη ἀπὸ τὸν φόβον, ἀλλ' ὁ ξένος, προσπετῶν εἰς τοὺς πόδας της, σπλαγχνίσθητι εἶπεν, ἕνα δυτιχηῆ. Ἐγὼ εἶμαι Ῥωμαῖος, (1) φερμένος ἐδῶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Τελειώσας τὰς ὑποθέσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἦλθον, ὑπήγγισα πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὰ χρεῖώδη, καὶ νὰ ἀναχωρήσω. Ἐδῶ κοντὰ μὲ συνήντησεν ἕνας ἀγνώριστος, καὶ ἐν τῷ διαβαίνειν πλησίον μου, μὲ ἀμπώχει χωριάτικα. Ἐγὼ παραπονοῦμαι διὰ τὸν ἀγροικὸν τρόπον τοῦ· αὐτὸς εἰς τὴν ἀγροικίαν προσθέτει τὰς ὕβρεις καὶ λοιδορίας· ἐγὼ ἀγανακτῶ, ὁ δὲ αὐξάνει τὰς ὕβρεις, καὶ τολμᾷ ἀκόμη νὰ μὲ φοβηρίσῃ ἀλαζονικῶς. Μὴ ὑποφέρων τὴν ἄκραν αὐθάδειάν του, ἔσπασα τὸ ξίφος, ὁ δὲ ἔκαμε ταυτόν· ἀλλὰ πληγωθεὶς παρ' ἐμοῦ, ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν. Ὁ Θεὸς οἶδεν πόσον ἐγὼ ἐλυπήθην διὰ τοῦτο τὸ ἀκούσιον ἔγκλημα! Ἀλλὰ σὺ, ὦ κυρία, σπλαγχνίσθητι ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον. Τεθορυβημένος, καὶ ἐξω ἑμαυτοῦ, παρευθὺς ἐδόθη εἰς φυγὴν, καὶ μὴν ἠξέυρων ποῦ νὰ προσδράμω, ἐτόλμησα νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἢ ἡ τύχη μὲ ἔκαμε νὰ εἴρω ἀνοικτήν. Δέομαί σου οὖν, ἄς μὴ σοῦ βαρυφανεῖ νὰ μοῦ γίνῃ ἄστυλον διὰ ὀλίγην ὥραν, ἕως οὗ φεύγων τὰς ἀναζητήσεις τῶν διωκόντων με, νὰ ἡμπορέσω νύκτα βαθίαν νὰ εἴρω ἀσφάλειαν.

Ἐπάγωσεν ἀπὸ τὸν φόβον ἡ ἐρχόντισσα εἰς τοιαύτην διήγησιν. Μία λυπηρὰ προαίσθησις τὴν ἐγέμισεν ἀπὸ μυρίας ταραχάς· ἀλλὰ μὴ ἀκροζομένη εἰς ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ἄλλο τι παρὰ τὰς φωνὰς τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῦ ἐλέους, τὸν ἔμβασεν εἰς τὸ ταμείον της, καὶ τὸν ἐκλείσεν εἰς αὐτό. Δὲν ἐκβῆκαν μάταιοι οἱ στοχατμοὶ τῆς ἀθλίας μητρός· διότι ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα, ἦκουσα νέον θόρυβον, καὶ ὅλη ὄχρᾳ προβαίνουσα ἐξω, εἶδεν κομψόμενον ἔμπροσθεν της τὸν υἱὸν της, ὁ ὅποιος ἀπὸ μίαν πλατεῖαν πληγὴν εἰς τὸ στήθος, ἔχουε θρόμβους αἵματος. Ἀνεβόησε φοβερά, ὁ δὲ υἱὸς της ἀδύνατος ὢν, καὶ σχεδὸν ἡμιθανής, ἤσθάνετο ἤδη σιμὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου· ὅθεν συναθροίσας τὰς τελευταίας δυνάμεις του, καὶ στρέφων πρὸς τὴν μητέρα του τοὺς ὀφθαλμούς, εἶπε: Σὺ, ὦ μητὲρ, βλέπε εἰς ἐμὲ ἐν παράδειγμα τῆς δικαίας τιμωρίας τοῦ Θεοῦ,

(1) Ἦτοι ἀπὸ τὴν Ῥώμην.

του, τοῦ ἕκαμαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν. Εἶδεν εἰς ποίους κινδύνους μᾶς ῥίπτουσι τὰ σφάλματα μιᾶς ἀφιλάκτου νεότητος, ἥλλαξε κατὰ πάντα τὰ ἦθη του, καὶ μετὴν φρόνιμον διαγωγὴν του ἐπροηγόρησε τέλος πάντων τὴν μικτέρα διὰ τὴν πικρὰν στέργειν τοῦ ἄλλου υἱοῦ της.

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ.

Μιλτιάδης, Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης.

Αἱ Ἀθηναίαι, παραιτημέναι εἰς τὰς ἰδίας τῶν δυνάμεις, ἐφαινοντο, ὅτι ἐμελλαν νὰ καταπλακωθῶσιν ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Περσῶν. Ἀλλὰ τρεῖς πολῖται ἀθανάτησαν τὸ ἴδιον ὄνομα, σώσαντες τὴν Ἑλλάδα. Πρῶτος εἶναι ὁ Μιλτιάδης, ὅστις καὶ πρωτοῦ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιτήδειος στρατηγός, καὶ πολὺν καιρὸν ἦτον ἐπαρχος εἰς τὴν Θράκην· τοῦτον ἠκολούθησεν ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ὡς νεώτεροι.

Μόλις δέκα χιλ. ἐστρατολόγησαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ διὰ νὰ γεμίσουν τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, ἀναγκάσθησαν νὰ ὀπλίσουν καὶ τοὺς δούλους. Δέκα στρατηγοὶ ἐπρόσταζαν· καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν Μαραθῶνα τοῦτο τὸ στράτευμα, ἦλθαν χίλιοι σύμμαχοι Πλαταιεῖς. Οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπέσκηθησαν βοήθειαν, ὅμως αὐτὴ δὲν ἐπρόφθασεν.

Ὁ Μιλτιάδης, τοῦ ὁποῦ τὴν γνώμην ἐβεβαίωσεν ὁ Ἀριστείδης, ἐκατάπεισε τοὺς στρατηγοὺς νὰ κτυπήσωσι τὸν ἐχθρὸν μὲ ὄλον του τὸ πλῆθος. Ὁ Ἀριστείδης, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι στρατηγοὶ, ἐπαρχώρησαν τὴν στρατηγίαν εἰς τὸν Μιλτιάδην· ἀλλ' ἐπειδὴ καθεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ἐμελλε νὰ ἦναι ἀρχηγὸς ὄλου τοῦ στρατεύματος μίαν ἡμέραν, ἐπρόσμενε καὶ ὁ Μιλτιάδης τὴν ἡμέραν του· καὶ ἀφοῦ ἐπίασε καλὴν θέσιν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, καὶ ὠχύρωσε μὲ δένδρα τὰς πλευράς, ἐναντίον τῆς ὁρμῆς τῶν Περσικῶν ἱππέων, ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς μάχης· καὶ τοιαύτην προθυμίαν ἔδειξαν οἱ στρατιῶται, ὥστε ὡς βέλη ἐβρίβησαν ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἐναντίον τῆς τῶν Ἑλλήνων συνηθείας. Αἱματώδεις ἔγεινεν ἡ μάχη μερικὰς ὥρας· εἶτα ἡ δεξιὰ πτέρυξ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἔστρεψεν εἰς φυγὴν, καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὴν πεδιάδα τοὺς ἀντικρὺ τῆς ἐχθροῦς· καὶ ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ τοὺς ἐσπρωξε

μέσα εἰς λιμνώδεις τόπους. Τὸ Ἑλληνικὸν ὄμοι· κέντρον εἶχεν ἀδυνατιεθῆ, καὶ δύσκολα ἀντιστέκετο εἰς τὰς ἐφάδους τοῦ καλητέρου στρατεύματος τοῦ Δάτιδος. Διὰ καλὴν τύχην τῶν Ἀθηνῶν, ἦτον ἐκεῖ ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὸ παράδειγμα των, ἐμψύχοναν τοὺς στρατιώτας, καὶ ὅταν ἐρθασαν πρὸς βοήθειάν των οἱ δύο νικητρίαι πτέρυγες, ἀπεφκτίσθη τῶν Περσῶν ἡ καταστροφή. Οἱ Πέρσαι καταδιωκόμενοι ἕως εἰς τὰ καρχήσια των, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰ ἐπιάσθησαν, καὶ ἄλλα ἐβυθίσθησαν, ἐσώθησαν μὲ τὴν φυγὴν. Κυναίγειρος, ὁ ἀδελφὸς Αἰσχύλου τοῦ ποιητοῦ, ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα κρατῶν τὸ πλοῖον, ἀλλ' ἀφοῦ ἐκόπη ἡ χεῖρ, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθηνεν.

Ἐξ χιλ. Περσῶν καὶ πλείστοι ἐφονεύθησαν εἰς ταύτην τὴν μάχην, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἰππίδης· ἀπὸ τοῦς Ἀθηναίους ὅμως μόλις δικάσιοι, καὶ δύο στρατηγοὶ, ὁ Πολέμαρχος· Καλλιμάχος, καὶ ὁ Στησίλαος, καὶ ὁ Μιλτιάδης ἔλαβε μίαν πληγὴν. Ἐνας στρατιώτης κοπιασμένος ἀπὸ τὴν μάχην, ἔτρεξεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ φθάσας, ἐφώναξε α χαίρετε, νικῶμεν! » καὶ πάραυτα ἔπεσε, καὶ ἐξεψύχησεν.

Ὁ Μιλτιάδης, εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην, ἔτρεξεν εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς βοήθειαν, προβλέψας, ὅτι ἐμελλεν ὁ Δάτις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν οἱ πρόμαχοι, ἀλλ' ἀπέτευχεν ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ ὁ βάρβαρος, καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀσίαν. Τὴν ἐπαύριον τῆς μάχης ἐρθασαν δύο χιλ. Σπαρτιαῖται, διὰ νὰ γείνωσι μάρτυρες τοῦ θριάμβου τῶν ἰδίων ἀνταγωνιστῶν. Εὐρήκασιν τὸν Ἀριστείδην μὲ τὴν φυλὴν του φυλάττοντα τὰ λάφυρα καὶ τοὺς αἰχμαλώτους.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἠθέλησαν νὰ ἀθανατήσωσι μὲ μνημεῖα τὴν ἐνθύμησιν ταύτης τῆς λαμπρᾶς νίκης· ἔδειξαν ὅμως τὴν κλίσιν των πρὸς τὴν δημοκρατίαν. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποθαιμένων ἐχαράχθησαν εἰς τὸν Μαραθῶνα, παρομοίως καὶ τὰ ὀνόματα τοῦ Καλλιμάχου καὶ Στησιλάου. Τὸ μόνον διακριτικὸν τοῦ Μιλτιάδου σημεῖον ἦτον, ὅτι ἐστέκετο εἰς τὴν μέσσην τῶν στρατιωτῶν, καὶ τοὺς ἐμψύχονεν. Ὁ Πολύγνωτος ἐζωγράφησε ταῦτα εἰς τὴν Ποικίλην Στοάν· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε μισθὸν τοῦ ἔργου, οἱ Ἀθηναῖοι, δι' εὐγνωμοσύνην, τὸν ἔδωκαν αἰκίαν, καὶ ἐδιόρισαν νὰ τρέφεται μὲ ἕξοδα τοῦ κοινοῦ.

Δὲν ἐφοβοῦντο τὴν δόξαν ἑνὸς τεχνίτου. Ἄλλ' ἢ τοῦ Μιλτιάδου ἐκίνησε τὴν ὑποψίαν καὶ ζηλοτυπίαν τοῦ λαοῦ. Τὸν ἐγκάλεσαν λοιπὸν, ὅτι ἐμεταχειρίζετο τὴν ὑπερτάτην αὐθεντίαν, ὅταν ἦτον εἰς τὴν Θοράκην καὶ ἐπειρῆ δὲν ἐπέ- τυχευεῖς τὴν κατὰ τῆς Πάρου ἐπιχείρησιν, τὸν ἐγκάλεσαν, ὅτι διεφθάρη ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν Περσῶν καὶ ὁ νικητὴς τοῦ πλουσίου τούτου καὶ δυνατοῦ Λαοῦ ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν ὡς κατὰδικος· διότι δὲν εἶχε νὰ πλη- ρώτῃ ζημίαν πενήντα ταλάντων, εἰς τὴν ὁσίαν κατεδι- κάσθη. Τοῦτο μόνον τὸ ἔργον ἦτον ἀρκετὸν νὰ δεῖξῃ τὴν ἀδικίαν καταδίκην ἐναντίον τῆς ἀρετῆς του.

Ἀρχηγὸι τοῦ ἔθνους τότε ἦσαν ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδης, τῶν ὁποίων αἱ διχόνοια ἦσαν τόσοσιν συχναί, ὥστε εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ Ἀριστείδης ὅτι ἡ πατρίς κιν- εῖ δυνεῦει ἂν δὲν φυλακώσουν καὶ τοὺς δύο. « Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ Ἀριστείδης δὲν εἶχε τὸ ἀδικόν· διότι πολλάκις ἐδειξε τὸν ἥμερον καὶ εἰρηνικόν του χαρακτήρα. Τὸν ἐκατάτρεχεν ὁ Θεμιστοκλῆς, καὶ ἐπάσχιζε νὰ τὸν ἐξο- ρίσῃ. Ἐνας λοιπὸν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε κατὰ πρόσωπον τὸν Ἀριστείδην, τὸν ἐπαράκαλεσε νὰ γράψῃ ἐπάνω εἰς ὄστρακον τὸ ὄνομά του ὡς ψῆφον κατὰ τοῦ Ἀριστείδου. Τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἀριστείδης, « Καὶ τί κα- κὸν σ' ἔκαμε; Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, ὅμως δὲν ὑποφέρω πλέον νὰ τὸν ἀκούω νὰ τὸν ὀνομάζουσιν πάντοτε Δίκαιον. Ὁ Ἀριστείδης λοιπὸν ἔγραψε τὸ ὄνομά του, χωρὶς νὰ φανερωθῇ· κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν, καὶ ἀνεχώ- ρησεν, εὐχόμενος νὰ μὴ λάξωσι ποτὲ χρεῖαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ τὸν ἀνακαλέσωσιν.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑΦΤΙΟΝ ΤΩΝ ΤΕΘΛΙΜΜΕΝΩΝ.

Ἀληθὲς καὶ μόνιμος εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἀδύνατον εἶναι νὰ εὑρεθῇ. Κλαίει ὁ ἄνθρωπος, εὐθὺς ἀφοῦ ἐξέλθῃ ἐκ κοιτίας μητρὸς αὐτοῦ, μαντευόμενος, τρόπον τινά, τὰ κακὰ, ὅσα τὸν προσμένουσιν εἰς τοῦ βίου τούτου τὸ στάδιον καὶ ὅσα μακρότερον ὑπάγει προχωρῶν εἰς τὴν ζωὴν, τόσο χαλεπότερον αἰσθάνεται τὸ βῆρος τῶν θλίψεων τῆς ζωῆς. Κάμμία ἡλικία, κάμμία ἐπαγγελία, κάμμία καρδία δὲν μένει ἄγευστος τοῦ πικροῦ ποτηρίου τῆς λύπης· πολλοὶ δὲ πολλάκις καὶ μέχρι τρυγίας τὸ

ἐξεκένωσεν. Μέγας καὶ μικρὸς, ἐφ' ὅσον ἀναπνεύει, πολ- λάκις ἐκπνεύει βαθεῖς στεναγμούς. Καὶ ὁ πατὴρ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἰδιας οἰκογενείας, καὶ ἡ σύζυγος εἰς τοῦ συμ- βίου καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς τὰς ἀγκάλας, καὶ ὁ βραχίσιος ὑπὸ τὸν ἀδαμάντινον στέφανον τῶν φροντίδων, καὶ ὁ στρατιώτης εἰς τῶν κινδύνων τοῦ λεγεῶντος, καὶ ὁ σοφὸς εἰς τὴν ἀλγεινὴν καὶ πολυπόνον κτήσιν τῶν γνώσεων καὶ μελέτῃ, καὶ ὁ πραγματευτὴς εἰς τῶν στοιχείων τοῦ διωγμοῦ, καὶ ὁ τεχνίτης εἰς τοὺς σιδηροὺς τῆς ἐργασίας του κόπου, καὶ ὁ γεωργὸς εἰς τοὺς ἰδρώτας καὶ τὰ δάκρυα, διὰ τῶν ὁποίων ποτίζει τὸν πολλάκις ἀχάριστον αὐτοῦ χω- ράριον, καὶ πᾶς ἄνθρωπος εἰς πᾶσαν ἐπαγγελίαν ἔχει συντρόφους ἀχωριστοὺς τὰς θλίψεις καὶ τὰς πικρίας. Ἀβ- ῤωστία, ἀδοξία, πέναι, φόβοι, ἐπιθυμιαί, πόλεμοι, θάνα- τοι, φιλοτιμοῦνται νὰ εὐκκίρωνσι κατὰ τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀεῖποτε πλήρεις φαρέτρας τῶν φαρμακερῶν βελῶν τῆς κοσμικῆς ἀθλιότητος. Ποταμὸς κλαυθμῶνος ἤθελεν ἐπὶ γῆς διαρρέυτειν, ἂν ἡ δύνατο κάνεῖς ὡς θρηνώδης μέλισσα νὰ συνάξῃ εἰς ἓν τοὺς σταλαγμοὺς τῶν δακρύων παντὸς ὀφθαλμοῦ. Ὁ ἥλιος, μάρτυς παλαιὸς ὄλων τῶν τοῦ κόσμου συμφορῶν, δὲν γεννᾷ πώποτε κάμμιαν ἡμέραν ἀδά- κρυτον καὶ ἀπτένακτον. Πᾶσα ἡ φύσις στενάζει ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς φθορᾶς. Καὶ γῆ, καὶ θάλασσα, καὶ ὕλη, καὶ ψυχὴ γίνονται ποικίλων δυστυχημάτων πονηρὸν ἐργαστή- ριον. Τσιουτοτρόπως ἡ παλαιὰ καὶ ἀγήρατος τῆς ἀμαρ- τίας ποινὴ, ῥιζωμένη σταθερῶς εἰς τὴν ἀεικίνητον σφαιραν τοῦ κόσμου τούτου, ὡσὲν Αἴτην, ἢ ἄλλος τις πυρίπνουσ κρατὴρ, συγκινεῖται ζέουσα ἀεννάως, καὶ ἐξερεύεται παν- τοῦ φλόγας καὶ μύδρους καὶ πυρίνουσ βύσσας μυρίων κα- κῶν.

Εἰς ταύτην, λοιπὸν, τὴν ὀδυνηρὰν τοῦ βίου κατάστα- σιν ὁ ἄνθρωπος ἔχει χρεῖαν ἰσχυρᾶς παρηγορίας, ὥστε νὰ μὴ καταπέσῃ εἰς τὸ βράχρον τῆς ἀπελπισίας· ταύτην δὲ τὴν παρηγορίαν ποῦ νὰ τὴν εὔρῃ; Εἰς τὴν σάρκα; ἀλλ' αὐτὴ τὴν παρηγορίαν πηγὴ τῶν πλειοτέρων δυστυχημάτων. Εἰς εἶναι ἡ θολερὰ πηγὴ τῶν πλειοτέρων δυστυχημάτων. Εἰς τὸν κόσμον; ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι ψεύστης, ἀπιστος, προ- δότης· ὅσον πιστότερα τὸν λατρεύεις, τόσοσιν ἀθλιώτερον σὲ ἀπεργάζεται. Εἰς τοὺς μεγάλους τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πάσχουσι πολλάκις βαρυτέρων θλίψεων πληγάς· εὐτυχίαν πολλάκις νομίζουσιν, ἂν ἡ δύνατο νὰ ἀλλάξωσι τὴν ἐαυτῶν δυστυχίαν μετὰ τῆς ἰδικῆς σου. Εἰς τοὺς φίλους;

ἀλλ' ἐάν εὖρης κἀνένυ γνήσιον καὶ εἰλικρινῆ, λυπεῖται πλείοτερον, καὶ ὅταν τὸν κἀμνης μέτοχον τῆς ἰδίας σου συμφορᾶς, καὶ ὅταν σὺ πάλιν ἀμοιβαίως συμμερίζεται τὴν ἰδικὴν του· τῶν ἄλλων δὲ τῶν λεγομένων φίλων οἱ πλεῖστοι δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ τῆς τραπέζης σου φίλοι καὶ τοῦ πλούτου, ἢ τῆς πορφύρας σου ἑδυστύχιστας; σὲ παρέρχονται, ὡς αἱ μυῖαι τὸ ἔρημον καὶ ἀκαπνον μαγειρεῖον, ἢ ὡς τὰ παροδικὰ πτηνὰ τὸ κλίμα τὸ χειμερικόν, μετατοπίζοντας εἰς ἄλλο θερμότερον καὶ τροφικώτερον περιέχον. Ἀλλ' εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φρόνησιν νὰ εὖρης παρηγορίαν; ἀλλὰ τί εἶναι ἡ φρόνησις τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς τοῦ φωτισμοῦ τοῦ αἰωνίου Νοῦς, τοῦ Θεοῦ; ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμὸς χωρὶς φῶς, ἢ λάμψις ἀστέρου πλανήτου καὶ ἀσταθμῆτου, μᾶλλον ἰκανὴ νὰ περιπλανᾶ, παρὰ νὰ ὀδηγῇ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς εὐδαιμονίας. Μόνος ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος Δημιουργὸς καὶ πρῦτανις τοῦ πνυτὸς ὑπάρχει καὶ τῆς ἀληθοῦς φρονήσεως χορηγὸς, καὶ φίλος πιστὸς καὶ ἰσχυρὸς, καὶ πολυέλεος εἰς τὰ ἄδεια παρηγορητή. Αὐτὸς μόνος δύναται καὶ νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τῶν ἡμετέρων θλίψεων τὰς πληγὰς, ὅταν μετὰ πίστεως καὶ σταθερᾶς ἐλπίδος τὸν ἐπικαλώμεθα προσευχόμενοι. «Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου, » ἔκραξεν ὁ Δαβὶδ· «ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξεζήτησα, καὶ » οὐκ ἠπατήθην. » Ἡ θερμὴ ἐπίκλησις, καὶ αὐτὴ μόνη ἡ ἐνθύμησις τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν γίνεται παραμυθία καὶ φῶς εἰς τὸ σκότος τῶν δεινῶν ἡμῶν περιστατικῶν. Καθὼς πάλιν ἡ λήθη τοῦ Θεοῦ καὶ παντελῆς ἀπομάκρυνσις μᾶς ἐγκαταλείπει βεβουλισμένους εἰς τὴν φοβερὰν τῶν θλίψεων νύκτα.

(Οἰκονόμος.)

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΠΟΥΔΑΖΩΜΕΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΑΣ.

Ἔτι εἴμεθα ἡμεῖς; ἡ ἀληθινὴ τοῦ ἀνθρώπου μελέτη εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος· ἡ πρώτη ἀπ' ὅλας τὰς γνώσεις εἶναι νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἡ προσωπικὴ πείρα, εἶναι ἡ πλέον κατ' εὐθεῖαν, ἀκριβὴς, εὐγλωττος, παρὰ ὅλας αἱ ὁμιλίας καὶ ὅλα τὰ βιβλία. Ὅποιος σπουδάζει τὸν ἑαυτὸν του γνωρίζει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἰδίας του φύσεως· ἠξεύρει, ποίας περιστάσεις πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ, καὶ ποίας κλίσεις πρέπει νὰ νικᾷ. Εἰς τὸν ναὸν

τῶν Δελφῶν, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἐδίδοι τοὺς χρησμούς του, ἦτον χαραγμένον μὲ χρυσὰ γράμματα. «Γνώθι σαυτὸν τὸν.» Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι τὸ κεφάλαιον ὅλων τῶν χρεῶν, καὶ γραμμῆν εἰς τὸν ναὸν, ὡς νὰ ἔλεγεν, ὅτι μόνον γνωρίζοντες τὴν ἰδίαν μας καρδίαν, ἠμπαροῦμεν νὰ ὀδηγηθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην καὶ λατρείαν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν ἐπιθυμῆς νὰ προχωρήσῃς εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ καλῶς ζῆν, βάλε εἰς τὴν πρώτην τάξιν, μεταξὺ τῶν καλῶν ἔξεων, τὸ νὰ γνωρίσῃς τοῦτο, τὸ ὅποιον σὲ λείπει, διὰ νὰ γενῆς καλότυχος, καὶ συχνὰ λογαριάζε τοὺς διολογισμούς σου. Ἐντολὴ τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἶναι νὰ ἐξετάζῃ ὁ ἀνθρώπος κάθε βράδυ, μέσα εἰς τὸν νοῦν του, τί ἔκαμε, καὶ τί ἐδιαλογίσθη εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ὁ Πυθαγόρας ἐδιόριζε ταύτην τὴν πράξιν εἰς τοὺς μαθητὰς του· ἤθελε νὰ ἐξετάζουσαν τὸν ἑαυτὸν τοὺς καθημέραν τί ἔκμαν, διὰ νὰ γένωσι καλλήτεροι, καὶ διὰ νὰ καλλιεργήσωσι τὸν νοῦν των, ἐξετάζοντες προστούτοις, πόσον ἀξίζει ἡ δεινὴ ἡμέρα, εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ζωῆς των. Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἴτιος δὲν ἔκαμε καλὸν εἰς κἀνέναν, φίλοι μου! ἐφώναξεν, ἔχασα τὴν ἡμέραν μου. Ὡ! ἐάν τινὰς ἀπὸ ἡμᾶς ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτὸν του κάθε βράδυ, ἂν ἔχασε τὴν ἡμέραν του, πόσαις φοραῖς ἠθέλαμεν ἀποκριθῆν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ὅτι κἀμῖν εὐεργεσίαν δὲν ἐκάμαμεν εἰς τοὺς ὁμοειδεῖς μας, κἀμῖν πρόδον τῆς νοήσεώς μας· εὐτυχεῖς ἠθέλαμεν εἶσθαι, ἐάν ἐλέγχοντες τὸν ἑαυτὸν μας διὰ τὸ ὅποιον καλὸν δὲν ἐκάμαμεν, δὲν ἠθέλαμεν ἀναστενάξει διὰ τὸ ὅποιον κακὸν ἐκάμαμεν! Ὁ φόβος, διότι ἐντράπημεν εἰς τὸν λογαριασμόν μας, ἠμπορεῖ ἀκόμη πολὺ νὰ μᾶς ὠφελήσῃ· ἐμποδίζει τὸ ν' ἀφίνωμεν τὴν ζωὴν μας νὰ τρέχῃ χωρὶς ν' ἀφίνῃ ἴχνος· καὶ νὰ φεύγῃ χωρὶς ἐπιστροφὴν. Ὅποιος συνάζει καὶ ζυγίζει τοῦτους τοὺς λογισμούς, καὶ ἀκολουθεῖ τὰς προόδους των, καὶ ἀκατάπαυστα τοὺς ἐξετάζει, μαθηταίε νὰ μετρᾷ τὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ, καὶ νὰ τὴν ἐκτιμᾷ, ὅσον ἀξίζει. Ὁ καιρὸς φεύγει, δὲν θεραπεύεται, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἦτον εἰς ἡμᾶς ἀρετὸς, ἐάν, ἀντὶ νὰ τὸν σκορπίζωμεν ὡς ἄσωτον ἠξεύραμεν νὰ κἀμνωμεν οἰκονομικὸν λογαριασμόν. Τοῦτον τὸν θησαυρὸν, διὰ τὸν ὅποιον λυπούμεθα, ὅτι δὲν ἠμποροῦμεν αἰωνίως νὰ τὸν κρατῶμεν, πασχίζομεν ἀκατάπαυστα νὰ τὸν ῥίψωμεν ἀπ' ἐπάνωθέν μας ὡς βαρὺ φορ-

τίον. Η σπουδή, ή κτήσις του έαυτοῦ μας είναι τό καλύτερον προφυλακτικόν εναντίον του κόπου και τής άκηρίας, ή όποία φονεύει τό σώμα, και χαυνώνει τήν ψυχήν. Συλλογίσου, ότι ή εύεργεσία αύτη είναι μεγάλη, και δέν πρέπει νά τήν καταφρονώμεν.

Είς τās με τούς άλλους ανθρώπους σχέσεις μας, θέλομεν καταλάβει, ότι καλά έχάμαρεν νά μελετήσωμεν τήν ιδίαν μας καρδίαν. Όποιος γνωρίζει τόν έαυτόν του, εύκολα γνωρίζει και τούς άλλους. Εύρίσκονται αναριθμηται διαφοραί μεταξύ των ανθρώπων. Όμως περισσότερο ομοιάζουν παρ' όσον διαφέρουν. Αί αύται δυνάμεις είναι είς όλους, άν και κάθε μία έχη διαφόρους άναλογίας τής ενεργείας: είναι αί αύται χρείαι, άν και ή άγωγή και ή δξίς ύπερισχύουν είς μερικούς. Τά αύτά γενικά δικαιώματα, και τά αύτά χρέη, άν και εύρίσκονται αναγκαίαι διαφοραί διά τήν προσαρμογήν των είς μερικά δικαιώματα και χρέη, τά προσκολλημένα είς πᾶσαν ιδιαιτέραν θέσιν και ζωής. Η σπουδή λοιπόν του έαυτοῦ μας χρησιμεύει είς τό νά μάθωμεν, όσα χρεωτοῦμεν είς τούς όμοειδείς μας, και όσα εκείνοι χρεωτοῦσιν είς ήμᾶς: μάς δείχουν είς τόν αὐτόν καιρόν, τί ήμποροῦμεν νά ἐλπίζωμεν, ή νά φοβούμεθα από αὐτούς: διότι έχοντες τās αύτάς αρχάς τής ἀρετῆς, καίως και ήμείς, έχουν και τās αρχάς τής ήμετέρας αδυναμίας, των παθών, και ελάττωμάτων: όθεν ήξεύροντες νά ένόνωμεν τήν φρόνησιν με τήν κολωσύνην, δέν άφίνομεν νά μᾶς άπατώσιν, όμως συγκυροῦμεν.

Μεταξύ των αναριθμητών ωφελειών, τās όποίας προξενεί ή σπουδή του έαυτοῦ μας, μεγαλύτερα δέν είναι παρά τό νά μανθάνωμεν νά υποφέρωμεν πάντοτε, όταν ή άδικία μᾶς καταδυναστεύη, και ή τύχη μᾶς κατατρέχη, και οι φίλοι μᾶς προδίδουν, και τά τέκνα μας φέρωνται κακά, τότε μάλιστα άλλου δέν ήμποροῦμεν νά εύρωμεν ασφαλές καταφύγιον, είμη είς τόν έαυτόν μας. Βίος ό φιλόσοφος, σωθείς με χαράν από τό ναυάγιον, έλεγεν ότι όλα τά έφερε μαζί του. Η σταθερά σπουδή του έαυτοῦ του έβαλεν είς τό βάθος τής καρδίας του τήν δύναμιν νά αποφεύγη τās άντικρούσεις τής τύχης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

Η ήθική και ή πολιτική δέν παραδέχονται τά μυστήρια: άρα πᾶν ό,τι ένυπόχει είς τās δύο ταύτας έπιστήμας μυστηριώδες και κρύφιον, είν' έργον των λαοπλάνων και άπατεώνων. 'Ο Ρωμαίος, όστις έπαθύμει νά κατοική είς οίκον ύελινον, άναγγέλει τόν άγαθόν άνθρωπον: *κρύψον τήν διαγωγήν σου*, είναι συμβουλή τής ύποκρισίας ή ύβρις σατυρική: και: *διατί νά κρύπτωνται αί πράξεις εκείναι, αί όποίαι πρέπει νά είναι σύμφωνοι με τήν άρετήν;*

: 'Όποια είναι τά χρέη των κυβερνήσεων και των ήγεμόνων: νά υπερασπίζωνται τό ύπήκοον, νά διατηροῦν ισόρροπον τήν πλάστιγκα τής δικαιοσύνης, και νά βασιλεύουν κατά τούς νόμους. Άρα, διά νά εκπληρώσουν τούτα έντιμα χρέη, δέν έχουσιν ανάγκην ούτε νά ενεργήσουν ούτε νά πράξουν τίποτε κρύφιον, άλλ' οὐδ' νά στοχασθοῦν καν τίποτε μυστηριώδες: μάλιστα όλαι αί πράξεις των και όλ' οι στοχασμοί των πρέπει νά είναι πασιφανείς και δημόσιοι. Και: *πόιον ένδοξον τέλος έμπορεί νά εκπληρώσῃ από έργα αισχρά;* Τό ελάττωμα και τό έγκλημα ενεργουσιν είς τό σκότος: και είν' ελάττωμα και έγκλημα πᾶν ό,τι γίνεται κρυφίως και μυστικῶς: αντί νά γενή δημοσία. Ποτέ δέν άνέγων είς τήν ιστορίαν οὐδεμίαν πρᾶξιν μυστικήν, άποδεικνύουσαν ψευδές τό μέγα τοῦτο αξίωμα. 'Αρχόμενος δέ από τ' άνοσιουργότερα κακουργήματα, και καταντών άχρι των προσβολών, των κατά των ήθών και γινομένων, εύρίσκω ότι κάθε έργον κακόν έξυφάνθη είς τό σκότος. Είς τό σκότος και έν τῷ μέσῳ τής νυκτός έσφαξαν τούς ευαγγελικούς τής Γαλλίας οι φονείς τής Δικαίας και του Καρόλου: αί κρύφια διαταγαί και αί μυστηριώδεις και του Καρόλου: αί κρύφια διαταγαί και αί μυστηρικαί οδηγίαι, ός' έπεδόθησαν είς τούς υπηρέτας τής έξουσίας, έχον πάντοτε τυραννικούς και άνόμους σκοπούς: απέβλεψαν πάντοτε τό νά βιάσουν των πολιτών τά δικαια, τό νά κατασκορπίσουν τά δημόσια χρήματα, τό νά σφετερισθοῦν τās δημοσίας ελευθερίας. Άρα πᾶσα κυβέρνηση, ή όποία δέν έχει διαγωγήν άπλήν, άνυπόκριτον, φανεράν, ή έννοσημένην, ή όποία βραδίξει δι' όδών δυσδιαξιτήτων και ή όποία μεταχειρίζεται τρόπους κεκρυμμένους και υπηρέτας

αδύλους, μελετᾷ νὰ καταστρέψῃ τοὺς νόμους καὶ τὰς κοινωνικὰς ἐγγυήσεις. Αὕτη εἶναι ἄπιστος ἐπίτροπος τοῦ λαοῦ, καὶ, ἀντὶ νὰ φυλάξῃ τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθη παρακαταθήκην τῶν γενικῶν συμφερόντων, τὰ θυσιάζει εἰς τὰ ἰδιαίτερα ἐαυτῆς συμφέροντα, ἢ εἰς ἐκεῖνα τῶν ἐχθρῶν, τῶν ὁποίων ἐγένετο κρυφίως ἐξαιρέτος ἀντιπρόσωπος.

Ἄν πᾶσα πράξις τῆς ἐξουσίας πρέπει νὰ εἶναι δημοσία, κάθε ὑπηρετῆς αὐτῆς πρέπει νὰ εἶν' ἐγνωσμένος· ἀλλ' ὁποία κατασχὴν τῶν κυβερνήσεων νὰ ἔχωσιν ὑπηρετας, ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους δὲν ἀποτολμῶσι νὰ ἀναγνωρίσουν, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον ἀνάξιοι πίστεως, ὥστε εἰς τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι δεκτὴ ἡ μαρτυρία των! ὦ, πόσον ἀδικήκοῦσι τὴν δημοσίαν ἠθικὴν αἱ κυβερνήσεις, προάγουσαι μάρτυρας τοιούτους ἀνθρώπους ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, διὰ νὰ καταδικάσων μαρτυροῦντες τοὺς ὁποίους οἱ ἴδιοι ἐσυμβούλευσαν καὶ ἐδίασαν νὰ γένοῦν ἐγκληματίαι!

Ἄλλ' ὅταν ομιλήσω περὶ τῶν δικαστηρίων (καὶ τὸ λέγω ἐρυθριῶν), τότε θὰ λαλήσω περὶ τῶν καταδοτῶν καὶ τῶν τεκταινομένων σκευωρίας, δηλαδὴ περὶ τῆς νέας καὶ τερατωδεστάτης συνεφεύξης τοῦ ἱερωτέρου πράγματος, ὃ ἐστὶ τῆς δικαιοσύνης, μὲ τὸ αἰσχροτέρον, εἴτ' οὖν μὲ τὴν κατασκοπὴν. Λέγω δ' ἐπὶ τοῦ παρόντος μετὰ τὸν Μοντεσκίω ὅτι «ὁ καλὸς ἡγεμὼν δὲν μεταχειρίζεται κατασκόπους· μόνον δὲ οἱ Τιβέριοι, οἱ Δομετιανοὶ, οἱ Λουδοβίκοι ζῶνται.»

(Ζιουῆς.)

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΟ ΕΑΡ.

Παρῆλλαν τὰ δεινὰ μας, ἀνάσανεν ἡ φύσις·
Ὁ τύραννος ὁ γέρον, ἰδοῦ ἐκθρονισμένος·
ἴδετε τον πῶς φεύγει μακρὰν ἐξωρισμένος·
ἴδου κ' οἱ ὀπαδοὶ του ἐξόριστοι ἐπίσης·
Τὸ χέρι τὸ βαρὺ του μᾶς ἔθλιβ' ἐπωδύνως,
Κ' ἐκράτει πλακωμένον τὸ ἥμισυ τῆς σφαίρας·
Τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου κατέτρεψε τὸ τέρας·
Καὶ ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἔαρ προβαίνει χαρμωσύνως

Ἐσκίρτησεν ὁ κόσμος εὐθὺς ἀπὸ ἐφάνη.

Μὲ τάπειτας πρασίνοὺς τὸ ἔδαφος ἐστρώθη·
Τῆς φύσεως τὸ σκῆπτρον εἰς χεῖράς του ἐδόθη,

Κ' ἐφόρεσεν ἐνδοξῶς σαπφείρινον στεφάνι.

Αἱ αὖρ' αἱ ζωηφόροι τὴν κόμπην του χαδεύουν·

Πλησίον του βαδίζουσι τὸ κάλλος, ἡ νεότης·

Παρέπονται κατόπιν ἡ τέρψις, ἡ φαιδρότης,

Καὶ τρυφερῶν ἑρώτων χοροὶ τὸ συνοδεύουν.

Ἀκτῆνες ἀναδύουσι ἀπὸ τὰ βλέμματα του·

Ἡ λάμψις ἡ γλυκεῖά του τοὺς πύχους ἀναλύει

Ἡ ὄψις του τὸν ζόφον, τὰ νέφη διαλύει·

Ἀνοῦν αἱ πεδιάδες ὑπὸ τὰ βήματα του.

Τὸ ἴον τὸ σεμνόχρουν προκύπτει εὐτχημόνως·

Ὁ κρῖνος τὴν ὠραίαν ἐγείρει κεφαλὴν του·

Ἐνδύεται τὸ ῥόδον τὴν ἐκλαμπρον στολὴν του,

Καὶ στέφει' ὁμοψήφως μονάρχῃς τοῦ λειμῶνος·

Ἐστέκοντο τὰ δένδρα ξηρὰ καὶ μακραμμένα·

Τὰ γύμνωσεν ὁ γέρον, καὶ ἄφησε τὰ ξύλα·

Ἐγέμισαν δὲ τῶρα μὲ ἄνθη καὶ μὲ φύλλα,

Καὶ θάλλουσι χαριέντως ὡς νύμφαι στολιμμένα·

Ἰδοῦ τὸ χελιδόνι καὶ πάλιν ἐπιστρέφει

Ἀπὸ τὴν κινδυνώδη μακρὰν ὁδοπορίαν,

Κ' ἐνῶ τὴν τραγικὴν του μᾶς· λέγει ἱστορίαν,

Περιπατῶν ἀτάκτως, τὰ νεογὰ του τρέφει.

Ὁ φάλτης τῶν δασῶν μας μὲ τοὺς τερπνοὺς του ἤχους·

Μᾶς θέλγει, μᾶς ἠδύνει, καὶ μᾶς ἐνθουσιάζει·

Μὲ τόνους πολυστρόφους τὸ ἔαρ ἐκθειάζει

Καὶ ἔρωτας μᾶνυσι καὶ πόθους ἐνδομύχους·

Ὁ γεωργὸς τὸν σπόρον ἐξάγει τὸν κρυμμένον·

Τῆς γῆς μὲ προθυμίαν τὸ στήθος ἀνατρίπτει·

Τὸν ἀληθῆ του πλοῦτον ἐκεῖ ἐγκαταθάπτει,

Κ' ἐλπίζει νὰ τὸν λάβῃ πύλαπλασιασμένον.

Τὰ ποιμένα λευκάνουν παντοῦ τὴν πεδιάδα·

Γεμίζουσι ἀπὸ γάλα τῆς μάνδρας τὰ δοχεῖα·

Ἀναπηδᾷ τὸ γίδι μὲ σχήματα γελοῖα,

Καὶ τὸ ἀπλοῦν ἀρνίον βυζᾷ τὴν ἀμνάδα.

Παντοῦ ἐπιπολάζει συμπάθεια γλυκεία·
 Συγγέντ' αἱ ὑπάρξεις, αἱ φύ-εις οἰκειοῦνται.
 Ἐνόνονται τὰ πάντα, τὰ πάντ' ἀνανεοῦνται
 Καὶ αὕτη εἶν' ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἡλικία.

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ.

Ποῦ εἶναι ποῦ στ' ἄγριο σκότος γυρνοῦν;
 Υἱὸς καὶ πατέρας τὸ δάσος περνοῦν.
 Σφικτὰ τὸν υἱὸν ὁ πατέρας βαστᾷ
 Στὲς δυὸ του ἀγκάλαις στὸν ἵππον μπροστᾷ.

« Γιατί τὸ παιδί μου τὰ μάτια σφαλνᾷ; »
 — « Πατέρα! Βουρκόλακας, βλέπεις; περνᾷ.
 Στεφάνι φορεῖ; κ' ἔχει τέτοια οὐρά! » —
 — « Παιδί μου! ὀμίχλ' εἶν' αὕτη στὰ νερά. » —

« Παιδάκι μου, ἔλα· ἐγὼ σ' ὀδηγῶ.
 Πιγνίδια πολλὰ θὰ σὲ δώσω ἐγώ·
 ὦ! ἔχ' ἡ μητέρα μου ἄνθη καλὰ,
 Καὶ ρούχα χρυσᾷ γὰ σὲ δώση πολλὰ. »

— « Πατέρα, πατέρα, ὦ! δὲν τὸν ἀκοῦς;
 Μὲ δὲν' ὑποσχέτεις μὲ λόγους γλυκοῦς. » —
 — « Ἠσύχασε, μείνε, μὴ τρέμης, παιδί·
 Ἄερας εἰς φύλλα ξηρὰ τραγουδεῖ. » —

« Καλὸ μου παιδί, ἀν μαζῆ μου ἐλθῆς,
 Ἡ νέες μου κόρες θὰ τρέξουν εὐθύς.
 Αὐτὲς κάθε νύκτα στὰ δάση πηδοῦν.
 Μαζῆ σου θὰ παίζουν καὶ θὰ τραγουδοῦν. »

— « Πατέρα μου, διὲ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
 Ἐκεῖ τοῦ βουρκόλακα κόρες περνοῦν! » —
 — « Πῶς ἔντρομος ρίχνεις, παιδί μου, ματιές!
 Δὲν εἶν' αὐτὲς κόρες, εἶναι ἄσπρες ἰτιές! » —

« Παιδί, σ' ἀγαπῶ μαζῆ μου θὰ ἴθῃς·
 Εἰδὲ θὰ σ' ἀρπάξω μὲ βίαν εὐθύς. »
 — « Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
 Ἄχ, νά! νά μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!
 Φοβᾷτ' ὁ πατέρας καὶ διώχνει μπροστᾷ.

Σφικτὰ τὸν υἱὸν τοῦ στὰ χέρις βαστᾷ·
 Καὶ μόλις στὸν οἶκόν τους φθάνουν μαζῆ,
 Ποῦ βλέπει πῶς ἄχ! τὸ παιδί του δὲν ζῆ.

Η ΧΑΡΑ.

Ζητῶ τὴν χαρὰν πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ·
 Ποῦ εἶναι, εἰπέτε με, ποῦ κατοικεῖ;
 Δὲν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὄρ' ὑψηλά;
 Εἰπέτε με, ποῦ ἡ μορφὴ της γελᾷ;

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν·
 Τὸν ρύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν
 Καὶ παίζει καὶ οὔρει νερὰ καθαρὰ,
 Μαζῆ των δὲν ἔπαιζε πλὴν ἡ χαρὰ.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιὰς τῶν δασῶν·
 Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
 Πτηνὸν ἐκελάδα εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
 Πλὴν ἔψαλεν θρήνους καὶ ὄχι χαρὰν.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροῦς,
 Εἰς δειπνῶν θαλάμους λομπροῦς κ' ἡχηροῦς,
 Εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾷ κ' ἀργυρᾷ,
 Πλὴν οὔτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὐρέθ' ἡ χαρὰ.

Τὴν ἐφθασα τέλος, τὴν εὔρον μακρὰν,
 Μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μακρὰν.
 Τριγύρω της εἶχε παιδί ἀρκετὰ,
 Κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτὰ.

Ποῦ εἶσθαι, καλοὶ παιδικοὶ μου καιροὶ!
 Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρῦ.
 Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾷ ἡ χαρὰ,
 Καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη ἴφορᾷ.

(I. P. P.)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

‘Η ἐν Οστένδη παράφρων, καὶ Αὐτοκρα-
τορίσσης ἔρωσ.

A.

Ἀφ’ οὗτου βασιλεύουσιν οἱ λαοὶ ἔχουσιν ἀγροικίας ὡς εἶχον οἱ βασιλεῖς ἀγροτικὰ παλάτια. ‘Η Οστένδη λόγου χάριν, εἶναι ὁ ἀγροτικὸς οἶκος τῶν Βέλγων, ὡς ἦτον εἰς τὸν 181. Δουδοβίκον ἢ Βερσαλλία· ὁ ἀτμός φέρει τοὺς λαοὺς ἀπὸ τῆς πρωτευούσης εἰς τὰς θερινὰς αὐτῶν διατριβὰς ταχύτερον παρ’ ὅτι ἔφερον ἄλλοτε τοὺς ἡγεμόνας τετραῖμοι ἄμαξαι. Τὴν ἀπὸ Βρυξελλῶν εἰς Οστένδην ὁδὸν διανύει τις μὲ βασιλικὴν καὶ κρείττονα βασιλικῆς ταχύτητα. Ὁ δὲ ἡγεμὼν τῆς Βελγικῆς δύναται ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ καὶ βραχύτερον ἔτι νὰ ἐπισκευθῆ τοὺς λιμένας του, καὶ νὰ λουσθῆ λουτρὰ θαλλάσσια. Ἐπισκεπτόμενος δὲ καθ’ ὁδὸν τὴν Μελλίνην, γνωστὴν διὰ τὰ τρίαινα καὶ τοὺς ἀρχι-αρεῖς τῆς, τὴν Ἀμβέρσην, τὴν πατρίδα τοῦ Κυβέου (Kubeus), τὴν Γαύδην καὶ τὴν Βρυγετὸν, περιτρήμου, τὴν μὲν διὰ τοὺς ἀστῆρας, τὴν δὲ διὰ τοὺς κόμμητάς τῆς, φθάνει, τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ ἢ ἀνεχώρησεν, εἰς Οστένδην, μικρὰν πλὴν ὥραϊν καὶ ἐοδμητον πόλιν· μὴ ἔχουσαν μίτη σκοπιῶν, μίτη ἰνέιτορον, μίτη μητρό-πολιν, μίτη μουσεῖον, ἀλλὰ περίρημον διὰ τὰς ξυλὰς γυ-ναϊκας, καὶ ἰδίως διὰ τὰ πρᾶσινα ὄστρεά τῆς. ‘Τίς τῶν γαστρονόμων τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων ἢ τῶν Βρυξελλῶν ἀγνοεῖ τὰ ὄστρεα τῆς Οστένδης;

Ἡ Οστένδη δὲν εἶναι οὔτε λιμὴν ἐμπορίου οὔτε νεώριον πολεμικόν, εἶναι μᾶλλον πόλις ἀλιέων· δὲν βλέπει ἐκεῖ οὔτε μακρὰ καὶ κανονοφόρα πλοῖα, οὔτε εἰρηχόρους καὶ βαθυφόρους ὀγκάδας, ἀλλ’ ἀριθμεῖ τὴν κυριακὴν εἰς τὸν ὄρμον τῆς διακοσίας ἢ τριακοσίας λέμβους, ὑπερηφάνως ἐπιδεικνυμένας τὰ ἐκ μυραίνης (moune) φορτία των, ὡτανεῖ ἔφερον τοὺς θησαυροὺς τῶν Ἰνδιῶν ἢ εἶχον ναύαρχόν τινα ἐπ’ αὐτῶν ὀχούμενον.

Ἡ τύχη τῶν ἀλιέων τῆς Οστένδης ὡς καὶ ὅλων τῶν μετερχομένων τὴν ἀλιεῖαν ναυτῶν, ἀδοξος καὶ ἀνεπιερ-δής, δὲν εἶναι ὁμοῦ καὶ κινδύνων ἴσους, οἱ δὲ Φιτιῶντες τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν Παρισίων καὶ τὰ

ὄψοπωλεῖα τῶν Βρυξελλῶν, οἱ μίκαρες ἴλων τῶν Βασιλευ-ουσῶν, ἢ μερὶς ἐκείνη τοῦ κυριάρχου λαοῦ ὑπὲρ ἧς ἡ ἄλλη δουλεύει, οἱ πλοῦσοι τέλος πάντων, ἀγνοοῦσιν, ὅταν εὐφραίνονται ἐσθίωντες πρόσφατα τῆς θαλάσσης προϊόντα, πόσοι κόποι καὶ μόχθοι παρὰ τὰς αὐτῶν, καὶ πόσων θυμάτων ἀντάλλαγμα εἶναι πολλὰκις οἱ ῥόμβοι καὶ οἱ ἀστακοὶ οἱ ἀφθόνως παρὰ τῆς αὐτῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης των. Ἀγνοοῦσιν ὅτι ὁ φειδωλὸς ὠκεανὸς οὐδὲν προσφέρει δωρεάν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπικτεῖ σκληρὰς τῶν δώρων του ἐνὶ ἰδύσει, λαμβάνων πηλάκις εἰς τὰς φρικώδεις μετὰ τῆς γῆς συ-αλλαγὰς του ἀνθρώπου ἀντὶ ἰχθύων.

Εἶθε ἡ ἀπλὴ καὶ κατανακτικὴ αὕτη διήγησις, τὴν ὁποίαν γράφω ὅπως τὴν ἤκουσα παρὰ τοῦ ξεναγοῦντος τοὺς εἰς τὸν λιμένα τῆς Οστένδης προσερχομένου, νὰ ταράξῃ ἐπι-δείπνιος ἐπαρχομένη, ἀν’ ὅχι τὴν χώνευσιν, τυφλάχιστον τὴν ἀδικαφρίαν ἡμῶν πρὸς τὸν πτωχόν, τὸν χύνοντα ἰδρυ-τας καὶ πολλὰκις αὐτό του τὸ αἶμα χάριν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἠδονῶν ἡμῶν.

Ἀνὴρ καὶ γυνή, διὰ ν’ ἀρχήτωμεν ἀπὸ τὴν συνήθη τῶν μύθων ἀρχῆν, πρὸ δύο ἐτῶν κατὰ χειμερινὴν τινα ἐσπέραν τοῦ Φεβρουαρίου λήγοντος ἐκάθητο ἐν τινι τῶν παρὰ τὸν λιμένα τῆς Οστένδης ἐντελεστέρων οἰκιῶν, περίλυποι καὶ σκυθρωποὶ πλησίον τραπέζης, ἧτις, κατ’ ἐκείνην τὴν ὥραν, ὡς ὥραν δείπνου, ὤφειλε νὰ φέρῃ τελεχίον χοιρίνου τρι-χουτοῦ κρέατος καὶ φυάλην ζύθου, τὴν συνήθη ταύτην τῶν ἀπόρων τροφήν. Ἡ τραπέζα ἦτο κενὴ καὶ ὁ κοιτῶν ἀθέρ-μαντος, νεογόνον δὲ βρέφος, καρπὸς τοῦ ἀρτιτυστατοῦ τῶν δύο συζύγων δεσμοῦ, ἔτρεμεν ὑπὸ ῥίγους ἐν κοιτίδι, τὴν ὁποίαν περιεκάλυπτε ῥάκιον εὐτελεῖς, κθενῶς ἀμυνόμενον τὸν διὰ τῆς συντεθλασμένης θυρίδος εἰσβάλλοντα ἀνεμῶν. Ὁ ἀνὴρ, ὃν ἐκ τῶν εἰς τὴν ἄλυσιν τῆς πενίας ἐκ γενετῆς δεσμῶν, ὃν καταδικασμένον ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης νὰ μο-χθῇ αἰωνίως μὲ τὴν κόπην ἢ μὲ τὸ ἀροτρον, ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὃν ἐκ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ὄντων, τὰ ὅποια, ὡς ὁ Μοντάγνιος λέγει, ἠτυχιῶσιν καὶ κατα-κλίνονται μόνον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου, πτωχὸς ἐνὶ λόφῳ ναύτης, συνεχῶς ἐγειρόμενος, παρετήρει διὰ τῆς θυρίδος τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιράς· καὶ πάλιν ἐκάθετο φέρων ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀπογνώσεως. Ἡ γυνή, τῆς ὁποίας τὴν νεότητα καὶ τὴν καλλονὴν δὲν εἶχεν ὅτι καταχρημάττει ἢ δηλητήριος πενία, περιήγε τὰ ἀνήτηλα

βλέμματά της από τοῦ συζύγου εἰς τὸ τέκνον, ὅταν δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἠτένιζον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀνδρὸς ἐμει-
 δια μειδίμα βίαιον καὶ πλαστόν, ὡτανεὶ ἤθελε νὰ κρύψῃ
 ὄσας ἠθηνετο ὀδύνας, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὁποῖαν
 δὲν εἶχεν ἐν ἑαυτῇ ἐλπίδα.

— Ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσω! ἔλεγεν ὁ δυστυχὴς ναύ-
 της, ὁ δὲ ἄνεμος ἱκανὸς νὰ ἀνατρέψῃ τριήρη ναυαρχίδα
 δὲν μεταβάλλεται

— Περὶ μείνον ὀλίγον ἔτι, ἀπεκρίνετο ἡ γυνὴ . . . .

— Πιριμένω, πλὴν δὲν ἔχεις ἄρτον . . . .

— Δὲν πεινώ ἐπανελάβην ἡ γυνὴ μὲ ἐπώδυνον καρτε-
 ρίας ὑπόκρισιν.

— Ἀλλὰ τὸ τέλειον μας . . . . .

— Ὁχι! αὐτὸ θελεὶ πεινάσει ὀλιγώτερον ἡμῶν . . . .
 καὶ ἔδειξεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὑπερηφάνως μαστὸν, τὸν
 ὁποῖον εἶχεν ἤδη ξηράνει ἡ νηστεία.

Ὁ ἀνὴρ δὲν ἐτόλμησε νὰ τροσθέσῃ τὸ «ἐγὼ δέ . . . .»
 ὑπὸ τὴν καρτερίαν καὶ ἀνέμεινε . . . . .

Τὴν στειγμὴν ταύτην χεὶρ ἰσχυρὰ ἠκούσθη κρούουσα τὴν
 θύραν κρούσιν θρασεῖαν, ὡπως κρούει ὁ δανειστὴς τὸν κρού-
 στήν τοῦ ὀφειλέτου.

Τίς εἶ; ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ ἀνορθωθείσα· τὸ νήπιον ἐξύ-
 πνησε καὶ ἀνεγερθὲν ἔκλαιε ζητοῦν ἄρτον.

— Εἶναι ἡ χεὶρ τοῦ οἰκοδεσπότη, εἶπεν ὁ ἀνὴρ· μόνος
 αὐτὸς ἀναγγέλλει τοιοῦτοτρόπως τὴν ἑλευσίαν του. Ἐρχε-
 ται νὰ ὑπομνήσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν προθεσμίαν τοῦ ἐνοικίου,
 ἧτις λήγει μετὰ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξε τὴν
 θύραν.

Ἦτον τῶντι ὁ οἰκοδεσπότης, εἰς τῶν κατὰ δυστυχίαν
 πολλῶν τοιούτων οἰκοδεσποτῶν, αἵτινες βαθύπλουτοι καὶ
 μεγαλοκτῆμονες ἀντεισήγαγον ἀντὶ τοῦ φεουδαλισμοῦ τοῦ
 σιδήρου, τὸν φεουδαλιτῶν τοῦ χρυσοῦ, καὶ εἶναι τόσον
 ἀπληγχοὶ πρὸς τοὺς πένητας, ὅταν ἦεν ἄλλοτε οἱ εἰ-
 ἰαπληγχοὶ πρὸς τοὺς χωρικοὺς. Ὁ εἰσερχόμενος ἦτον ἡμι-
 γενεὴς πρὸς τοὺς χωρικοὺς. Ὁ εἰσερχόμενος ἦτον ἡμι-
 γένετις εἰς μάλ्लινον διπλοῦν ἱμάτιον εὖ καὶ καλῶς ἐνεπιη-
 μένος φέρων εἰς μὲν τὰς χεῖρας δερματίνους χερσίδας, εἰς
 δὲ τοὺς πόδας σανδάλια ἐκ σκύτους καὶ ξύλου εὐκαμπτα
 καὶ ἀδιάβροχα. Πυχὸς καὶ πολύσαρκος, ἀγαλλόμενος εἰς
 τὰς λύπας τῶν ἐνοικιαστῶν του, λιπαινόμενος ἐκ τῆς
 ἰσχυρότητός των, δειπνῶν ἐκ τῆς νηστείας των, ἔχων γασ-
 τέρη ἐξογκωμένην καὶ ἀποκρούπουσαν τὸ στήθος, ὡτανεὶ

ἔμελλον τὰ ἔγκατα νὰ μὴ ἀφήσουν τόπον εἰς τὴν καρδίαν,
 φέρων εἰς τὸ ὠρολόγιόν του ἀπρωριμένους κρίκους βρεῖς
 καὶ παγχυρούτους, καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀργυρᾶν τα-
 ξακοθήκην νικοτιανῆς πλήρη, κοκκινόρριν καὶ τὸν λόγον
 προπετῆς, γαιοκτῆμων ἐν ἐνὶ λόγῳ καθ' ὅλην τοῦ λόγου
 τὴν ἔκτασιν.

— Ἐρχομαι, εἶπεν εἰσερχόμενος, νὰ πληροφορηθῶ, ἂν
 ταύτην τὴν φορὰν ἔχετε σκοπὸν νὰ φανῆτε ἀκριβέστεροι
 παρ' ἄλλοτε εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους σας, τοῦ ὁποίου
 ἀναβάλετε πάντοτε τὴν ἀπότησιν· προφασίζόμενοι ὅτι
 λησμο·εἶτε τὴν προθεσμίαν, ἀλλὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲν χω-
 ρεῖ ἀνθρώπῳ. Σᾶς ἐνθυμίζω ὅτι μεθ' ἑνὸς λήγει ἡ προθε-
 σία τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου, ἡμεῖς δὲ προειδοποιη-
 θέντες προσέξατε νὰ τὸ ἐνθυμηθῆτε.

— Ἄχι, κύριέ μου, ἀπήντησεν ἡ τρυφερὰ γυνὴ, ἀδύνα-
 τον νὰ Σᾶς πληρώσωμεν κατὰ τὴν βηθεῖσιν ἡμέραν, στε-
 ροῦμεθα καὶ χρημάτων καὶ ἐργασίας . . . . δὲν βλέπετε
 τί καιρὸς εἶναι; — Τοῦτο εἶναι εἰς ἐμὲ ἀδιάφορον ἐπανε-
 λάβην ὁ οἰκοδεσπότης.

Δότε μοι τοῦλάχιστον, ἐπρόσθεσε μετὰ συστολῆς ὁ ἀνὴρ
 μιᾶς ἐβδομάδος καιρὸν νὰ ἐξέλθω εἰς ἀλιεῖαν· εἶμαι πρὸ
 τριῶν ἡμερῶν ἔτοιμος ν' ἀναχωρήσω μόνον καὶ μόνον διὰ
 νὰ ἀγρεύσω τὸ ἐνοίκιον, ἀλλὰ κλήδων ἀκαταμάχητος σα-
 λεύει τριήμερος ἡ τὴν θίλασταν, καὶ, ὡς βλέπετε, ἡ τρι-
 κυμῖα ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν γίνεται ἀγριωτέρη.

— Ὀλίγον περὶ τούτου φροντίζω, εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀτάρα-
 χος οἰκοδεσπότης . . . . παρατηρήσας δὲ τὴν γυναῖκα κλαί-
 ουσαν, ἠθέλησε συγκαταβαίνειν νὰ ἐξηγήτῃ τὸν λόγον τῆς
 οὐσας, ἠθέλησε συγκαταβαίνειν νὰ ἐξηγήτῃ τὸν λόγον τῆς
 ἀμεταθέτου ἐπιμονῆς του· ἔπρεπε νὰ προνοήσετε ἐγκαίρως,
 ἐπρόσθεσεν ὡς καλὸς πατὴρ, χωρὶς νὰ περιμένετε τὴν
 τριουμίαν . . . . Εἶθε τέκνα τίς ἀργίης ἢ τῆς ἀσωτείας
 . . . . ἔπρεπε νὰ ἐργασθῆτε ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐργασίας
 καὶ νὰ ἀποτρυφύσετε, οἰκονομοῦντες καθ' ὅλον τὸ ἔτος, τὸ
 ἐνοίκιον.

— Αἱ συμβουλαὶ σου εἶναι κλαί, ἀπεκρίθη ὁ πτωχὸς
 ἐνοικιαστῆς, ἀλλ', ὡς γινώσκεις, ἐργαζόμεθα ὅσον ἡμπο-
 ροῦμεν καὶ ζῶμεν ἡμερήσιον τὸν μισθὸν τῶν ἐβδομαδιαίων
 μόχθων κατανάλισκουσιν αἱ ἀνάγκαι αὐτῆς ταύτης τῆς
 ἐβδομάδος· τὸ πρῶτον τῆς τελευταίας ἀλιεύσεως ἐχρησί-
 μευσεν εἰς πληρωμὴν τοῦ ἀρτοπώλου, καὶ τὴν αὐτὴν τῆς
 ἐπανόδου ἡμέραν ἔμελλον νὰ ἐξέλθω πάλιν εἰς ἄγραν διὰ
 νὰ πληρώσω τὸ ἐνοίκιον.

— Δὲν μὲ μέλει . . . πληρώσατε ἢ φύγετε ἀπὸ τῆς οἰκίας μου, ἀνέκραξεν ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ ἐξῆλθεν ὀργισμένος, ἀποκαλῶν τοὺς δυστυχεῖς τούτους ὀκνηροὺς, μεθύσους, ἀθλίους, μόνον ἔχοντας ἱκανότητα νὰ τρώγουν, νὰ τεκνοποιῶσιν ὡς κτήνη, καὶ νὰ ἀποθνήσκωσιν ἐν τοῖς νοσοκομείοις. Ταῦτα δὲ λέγων εἰσῆλθεν, ἀναπηδῶν ὑπ' ὀργῆς, εἰς παρακείμενον καφφεῖον νὰ χωνεύσῃ τὸν δεῖπνόν του προσεπιχέων εἰς τὸν ὑπερεμπεπλησμένον στόμαχόν του μελιόρυτα πνευματώδη ποτά.

(Ὁ Ἑρανιστῆς.)

ΛΙΜΝΗ ΑΠΟΛΙΘΩΜΕΝΟΥ ΥΔΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΣΙΑΝ.

Ἡ φυσικὴ αὕτη περιέργεια συνίσταται ἀπὸ παράδοξα τινὰ λιμνία, τὰ ὀκνηρὰ τῶν ὁποίων ὕδατα διὰ βραδείας καὶ τακτικοῦ τρόπου καταντοῦν στάσιμα, πηγύονται, καὶ ἀπολυθίνονται, καὶ παράγουν τὴν ὡραίαν ἐκείνην πέτραν, κοινῶς καλουμένην Ταβριδος μάρμαρον, ἣτις εἶναι τόσον ἀξιοπαρατήρητος εἰς τὰ πλείωτερα τῶν κοιμητηρίων τῆς Περσίας, καὶ ἣτις συγκροτεῖ καλλώπισμα κορυφαῖον εἰς ὅλα τὰ κατὰ τὴν χώραν αὐτὴν ἐπίσημα οἰκοδομήματα. Τὰ λιμνία ταῦτα, κείμενα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, περιέχονται εἰς περιφέρειαν ὡς ἡμίσεως μιλίου· σημειοῦται δὲ ἡ θέσις αὐτῶν ἀπὸ συγκεχυμένους σωροὺς καὶ στοιβάς τῶν ἀνασκαπτομένων λθων. Τίποτε δὲν εἶχαμεν ἰδεῖν ἀκόμη εἰς τὴν Περσίαν ἀξιώτερον παρὰ τοῦτο τῆς προσοχῆς τοῦ φυσιολόγου, καὶ ποτὲ δὲν ἐλυπήθην τόσον διὰ τὴν περὶ τὰς ἐπιστάμας ἄγνοιάν μου· ἀλλ' ἐπειδὴ κἀνεὶς ἄλλος Εὐρωπαῖος ποτὲ ἴσως δὲν ἐπεσκέφθη τὸ μέρος τοῦτο, θέλω προσπαθῆσαι νὰ τὸ περιγράψω κατὰ δύναμιν.

Πλησίον αὐτοῦ, ἡ γῆ πατουμένη ἐκβάλλει βαθὺν καὶ σκοτεινὸν ἦχον, καὶ φαίνεται κατὰξῆρος καὶ ἀσβεστώδης· ἐπ' αὐτοῦ δὲ, αἰσθάνεται τις δυνατὴν ὀσμὴν μετάλλων, ἀναβαίνουσαν ἀπὸ τὰ λιμνία. Τὴν πρὸδον τῆς ἀπολιθώσεως δύναται τις νὰ ἐξιχνιάσῃ ἀπαρχῆς μέχρι τέλους. Ἐδῶ τὸ νερὸν φαίνεται καθαρὸν, ἐκεῖ πικνότερον καὶ στάσιμον, ἄλλοῦ παντάπασι μέλαν, καὶ τελευταῖον γίνεται λευκὸν ὡς πάχνη. Τφόντι, λιμνίον ἀπολιθωμένον φαίνεται ὡς

παγωμένον ὕδωρ· καὶ πρὶν μὲν ἀπολιθωθῆ ἐντελῶς, ἐὰν ἐλαφρὰ βίψῃ τις μίαν πέτραν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, συντριβεται ὁ ἐξωτερικὸς χιτῶν, καὶ ἀναθρύει ὑποκάταθεν νερὸν μακρὸν. Ἀφοῦ δὲ ἀπολιθωθῆ τέλεια, ἡ πέτρα δὲν κάμνει οὐδεμίαν ἐντύπωσιν, καὶ δύναται τις νὰ περιπατήσῃ ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ βρέξῃ τὰ ὑποδήματά του. Ὄποταν διασκίψῃ τις τὸ ἀπολιθούμενον ὕδωρ, βλέπει καθαρῶς τῆς πήξεως τὴν περιεργον πρὸδον φαίνονται ὡς κόλλαι χονδρῶ χάρτιου, βλαμέναι ἢ μιὰ ἐπάνωθεν τῆς ἄλλης εἰς ἐπισωρευμένα στρώματα. Τοιαύτην δὲ ἄφρατον ἐπιρρέπειαν ἔχει τὸ ὕδωρ τοῦτο νὰ γίνεται πέτρα, ὥστε, ὅπου ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν γῆν εἰς φυσαλίδας, ἢ ἐπολιθώσις λαμβάνει σφαιροειδῆς σχῆμα, ὡς νὰ ἐοσθίνοντο διὰ μαγικῆς αἰ φυσαλίδες εἰς τὸ μέσον τῶν παιγνιδῶν αὐτῶν κινήματων, καὶ νὰ μετεμορφόνοντο εἰς μάρμαρον. Δί πετρώδεις αὗται φυσαλίδες, αἵτινες συγκροτοῦν τὰ πλέον περιεργὰ δείγματα τῆς παραδόξου ταύτης λιθοτομίας περιέχουν πωλλάκις μόριον τοῦ χρώματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν ἐξῆλθε.

Ἡ οὕτω παραγομένη οὐσία εἶναι εὐθραυστος, διαφανὴς, καὶ κάποτε ὠριότατα στιγμῆν μετ' ἄριστους, ἐρυθρὰς, καὶ χαλκοχρόους φλέβας. Ἐπιδέχεται νὰ κοπῇ εἰς ἄπειρα κομμάτια, ὡς καὶ νὰ ὑαλισθῆ καλά. Ἄλλο φυτὸν δὲν παρατηρήσαμεν νὰ φυτρώῃ εἰς τὸ νερὸν παρὰ τὸν σχοῖνον.

Ἡ σημερινὴ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Περσίας, τῆς ὁποίας οἱ Πρίγκιπες δὲν ἐξοδεῖον μεγάλας ποσότητας εἰς κατασκευὴν δημοσίων οἰκοδομῶν, δὲν ἔχει ἐπαρμένην πολλὴν πέτραν· ἀλλὰ μεγάλα τινὰ μάρμαρα, τὰ ὁποῖα ἔκοψεν ὁ Ναδὶρ Σάχ, καὶ τὰ ὁποῖα τῶρα κείνται παρημελημένα μεταξὺ ἀναριθμήτων κλασμάτων, δείχνουν τοὺς σκοπούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκεῖνος ἀπέβλεπε. Τόσον δὲ λογίζεται ἡ πέτρα αὕτη ὡς πολυτελείας ἄρθρον, ὥστε μόνον ὁ βασιλεὺς, οἱ υἱοὶ του, καὶ ὅσοι ἄλλοι διὰ χωριστοῦ φερμανίου λάβωσι τὴν ἄδειαν, συγχωροῦνται νὰ τὴν ἀνασκάπτωσι· καὶ τόσον ὑπερβαίνει τὴν φιλαργυρίαν ἢ ἀλαζονεία, ὥστε τὸ σχέδιον τοῦ ἐνοικιάζειν αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα δὲν φαίνεται νὰ ἐμβῆκε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν τῶν σημερινῶν αὐτῆς κυρίων.

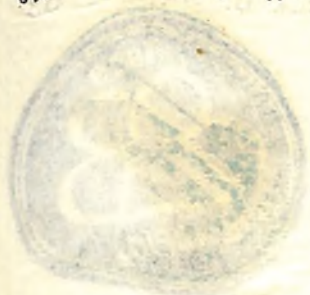
ΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ ΕΧΡΗΣΑΝΤΟ ΤΗΝ ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΤΩΝ ΥΠΗΚΟΩΝ ΜΙΣΟΣ,
ΔΙΑ ΝΑ ΣΤΗΡΙΞΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΤΩΝ.

Αἱ κυβερνήσεις δὲν φιλοτιμοῦνται νὰ εἶναι δίκαιαι, ἀλλὰ νὰ εἶναι δυναταί, ὡς ἂν δὲν ἐχρημάτησαν πάντοτε καὶ ἰσχυραί ὅσαι κυβερνήσεις ἦσαν δίκαιαι. Εἰς τὴν ἱστορίαν δὲν ὑπάρχει παράδειγμα ἔθνους τινὸς ἐπαναστάντος κατὰ τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου, ὅστις ἐβατίλευσε διὰ τῆς δικαιοσύνης· ἂν ὅμως ἀπώλλοντο καὶ τινες ἡγεμόνες, διότι ἠθέλησαν νὰ παρεισάξουν τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν εὐπειθείαν εἰς τὰ στασιώδη καὶ ἀνυπότακτα στρατεύματα, ὁ θάνατος αὐτῶν ἦτον ἐγκλημα τοῦ στρατιώτου καὶ ὄχι τοῦ πολίτου. Ἡ Γαλλικὴ κυβερνήσις ἐφρόνει κατὰ πολὺν καιρὸν ὅτι τὸ ὕψος τῆς τέχνης τοῦ κυβερνᾶν συνίστατο πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰς τὸ νὰ διαιρῇ τὰς ἐπαρχίας τοῦ κράτους· διὰ τοῦτο ἀντεπαρτάζεε τοὺς Γάσκοντας κατὰ τῶν Νορμανδῶν, τοὺς Δορινοὺς κατὰ τῶν Προβεντᾶλων, τοὺς Βρεταννοὺς κατὰ τῶν Ἀνζιεβίνων· καὶ ἐδῶ μὲν οἱ καθολικοὶ ἐκαταπολέμησαν τοὺς εὐαγγελικοὺς, ἐκεῖ δὲ οἱ εὐαγγελικοὶ ἐξοπλίσθησαν κατὰ τῶν καθολικῶν. Ἄγγλος τις λειτουργὸς ἐκατηγορήθη ὅτ' ἠρέθισε, καὶ μάλιστα δι' ἐγγράφων διαταγῶν, τοὺς εὐαγγελικοὺς τῆς Ἰρλανδίας νὰ προσβάλωσι τοὺς Ἰρλανδοὺς καθολικοὺς, ἐπὶ σκοπῷ νὰ βιάσῃ τούτους ν' ἀντεκδικηθῶσι κατ' ἐκείνων, καὶ γενομένους οὕτω πῶς ἐγκληματίας, νὰ τοὺς καταδιώξῃ νομίμως ὥστε νὰ τοὺς ἐξασθενίσῃ. Ὁ κατήγορος τοῦ λειτουργοῦ τούτου, ἐνχρεῖς ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, εἰς μάτην ἐπαναλαμβάνε. « βεβαίω τὰ ὅσα εἶπον κατὰ τοῦ λειτουργοῦ, καὶ εἰμι ἕτοιμος νὰ τ' ἀποδείξω· ἡ βεβηλότης καὶ ἀπόδειξις σου, δὲν εἶναι παραδεκταί, ἀπεκρίνετο ὁ βασιλικὸς δικαστής· διότι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀγγλίαν οἱ λειτουργοὶ δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἷτινες ὑπέκεινται εἰς τὸ νὰ ἐγκαλεσθῶσιν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ ν' ἀποδειχθῶσιν ἔνοχοι. » Ὁ Τάκηςτος, ὁμιλῶν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Προθυμίου Ἀγρίππα φονευθέντος ἐκ διαταγῆς τοῦ Τιβερίου ἢ τῆς μητρὸς του, ἴσως καὶ ἐκατέρων, λέγει ὅτι ὁ Σαλούστιος Κρίστιππος ἐνουθέτησε τὴν Διδύαν ἀποραινόμενος ὅτι δὲν ἦτο ἔργον φρονήσεως τὸ δημοσιεύειν τὰς ὑπηρε-

σίας καὶ τὰς μυστικὰς συμβουλίας τῶν λειτουργῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς ἐξουσίας (*monuit Liviam ne arcana domus, ne consilia amicorum, ne ministeria militum vulgarentur.*)] Τὸ Ἀγγλικὸν λειτουργεῖον δὲν ἐγνώριτεν ἕως τῶρα ἄλλον τρόπον φιλανθρωπότερον καὶ δικαιοτέρον διὰ ν' ἀρχῇ τῆς Ἰρλανδίας, εἰμὴ μόνον νὰ τὴν περικρατῇ εἰς τὴν πτωχείαν, εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ εἰς τὴν βροχρότητα, νὰ τὴν ἐρημεύῃ διὰ τῶν θανατικῶν ποινῶν, καὶ νὰ μὴ παραδέχεται τοὺς καθολικοὺς τῶν Ἰρλανδῶν εἰς τὰ δημόσια ὑπουργήματα καὶ εἰς τὴν συγκλητικὴν ἀντιπροσωπείαν, μ' ὅλον ὅτι ἀπαιτεῖ παρ' αὐτῶν καὶ στρατιώτας καὶ χρήματα. Οἱ λειτουργοὶ, διὰ ν' ἀντιπερισπάσουν τὸν λαὸν τοῦ Λονδίνου ὥστε νὰ μὴ στοχάζεται τὴν ἐκυτοῦ ἀθλιότητα, καθὼς καὶ τὸν χειρωνάκτην καὶ τὸν γεωργὸν τῶν ἐπαρχιῶν ὥστε νὰ μὴ συλλογίζονται τὰς φορολογίας, ποτὲ μὲν ἀνακραζοῦν, ὄχι παπισμὸς, καὶ τὰ πνεύματα ἐνασχολοῦνται κατὰ τινα καιρὸν μόνον καὶ μόνον εἰς αὐτὴν τὴν φωνήν, τὴν ὁποίαν ἐπαναλαμβάνουσιν, ὡς ἤχοι, φρυάκτοντες ὅλοι οἱ ἀντιλήπτορες τῆς παλαιᾶς Ἀγγλίας· ποτὲ δὲ προσηλοῦσι τὴν κοινὴν προτοχὴν πρὸς τὴν Ἰρλανδίαν, ἣτις εἶναι πάντοτε ἔτοιμος νὰ γενῇ θέατρον ἀνορχίας καὶ αἱματωδῶν ταραγῶν, ἐκρηγνυμένων ἕνεκα νέας τινὸς καταδυναστείας ἢ ἀδικείας, προστιθεμένης παρὰ τῶν λειτουργῶν εἰς τὴν ὑπερμεγέθη σωρείαν τῶν παλαιῶν ἀνομιῶν· τοιαῦτα συγγερά καὶ μικρόν τι ἔργα ἔπραττον αἱ κυβερνήσεις τῆς Ὀλλανδίας καὶ οἱ ἀντιόχτιλεις τῆς Νεαπόλεως, ὅτε τὰ βασιλεῖα τῶν ὑπέκειντο εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Τοιοῦτοτρόπως ἐμεταχειρίζοντο οἱ Γενοάται τοῦ Κόρσας ὅτε ἡ νῆσος Κορσικὴ ἦτον ὑποτεταγμένη εἰς τὴν δημοκρατίαν τῆς Γένοουας· ἀλλὰ δὲν διατείνονται ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐγκλήματα εἶναι καινοφανῆ· πλὴν ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ ἀξίωμα τῶν τυράννων εἶναι τὸ νὰ διαιοῦν καὶ νὰ καταδυναστεύουν τοὺς λαοὺς, διὰ νὰ τοὺς κυβερνώσιν εὐκολώτερον, καὶ ὅτ' αἱ ἀποτρόπαιοι συλήγοροι τῆς μικροῦ ταύτης πολιτικῆς, ἐὰν δὲν ἐτιμωρήθησαν σχεδὸν πάντοτε, οὐχ' ἄπτον εἶναι ἄξιοι ὀνειδούς καὶ τιμωρίας πάντοτε.

ΜΥΡΜΗΚΕΣ.

Οἱ μύρμηκες ἔχουσιν ἐξ πόδας καὶ ἐν κέντρον, μὲ τὸ

ὁποῖον κεντούσιν. Ὀλοιάζουσι δὲ κατὰ τοῦτο τὰς μελίσ-
σας, ὅτι ζῶσι συντροφικῶς, κοινωνοῦσι τοὺς κόπους ἀνα-
μεταξύ των καὶ συνάγουσι τροφήν διὰ τὸν χειμῶνα, φέ-
ροντες κόκκους σίτου εἰς τὰς ἀποθήκας των καὶ ἀπειτα-
μιεύοντες, πρότερον ὅμως τοὺς δαγκάνουσι διὰ νὰ μὴ
φυτρῶσιν πάλιν, καὶ κάρνουσι πολλὰ ἄλλα πράγματα, τὰ
ὅποια ἠμποροῦν νὰ ἦναι εἰς τοὺς ἀνθρώπους παράδειγμα
τῆς φιλοπονίας καὶ ὁμονοίας. Τὸν χειμῶνα κοιμῶνται,
καὶ τὸ καλοκαίριον συνάγουσι πλῆθος κόκκων σίτου, ὅπως
ἐξυπνοῦντες τὴν ἄνοιξιν ἀπὸ τὸν πολὺν ὕπνον νὰ ἔχωσιν
εὐθὺς πόθεν νὰ ζήσωσιν. ἔχουσι δὲ καὶ αὐτοὶ βασίλισσαν,
ὡς αἱ μέλισσαι, ἣτις ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν γεννᾷ ἑπτὰ ἕως
ὀκτὼ χιλιάδας ὠχ, ἐξ ὧν γίνονται σκώληκες, ἔπειτα νύμ-
φαι, τὰς ὁποίας ὁ χυδαῖος λαὸς ἐξ ἀγνοίας ὀνομάζει ὠχ
τῶν μυρμηκῶν. Ταύτας τὰς νύμφας περιποιοῦνται οἱ
μύρμηκες μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν τὰς
ἐκθέτουσιν ἔξω εἰς τὸν ἥλιον, καὶ τὸ ἐσπέρας, ἢ ὅταν μέ-
λῃ νὰ βρέξῃ, τὰς φέρουσι μέσα εἰς τὰς ἀποθήκας. Ἐκ
τούτων τῶν νυμφῶν μέρος γίνονται νέοι μύρμηκες· μέρος
μυῖαι ἔχουσαι τέσσαρας πτέρυγας, καὶ διὰ τοῦτο συναριθ-
μοῦνται οἱ μύρμηκες μὲ τὰ πτερωτὰ ἔντομα. Αἱ δὲ
ἀποθήκαι τῶν μυρμηκῶν συνίστανται ἐκ μικρῶν κελλίων,
τὰ ὅποια εἶναι μὲ τὸσον θαυμάσιον τέχνην καμωμένα, ὥστε
αἱ βροχαὶ καὶ τὰ χιόνια ποτὲ δὲν διέρχονται ἕως εἰς τὰς
καμάρας των. Οἱ ὑπόνομοι τῶν ἀεροπόλων δὲν εἶναι
τόσον τεχνικὰ καμωμένοι ὡς ἐκεῖνα, καὶ ὅσοι εἶχον καιρὸν
νὰ τὰ ἐξετάσωσι, καὶ ἐδοκίμασαν νὰ χαλάσωσι τὰς μυρ-
μηκίας διὰ νὰ ἐξακριβώσωσι τὴν τέχνην, δὲν ἐπέτυχον
σχεδὸν ποτέ, ἐπειδὴ τὰ κελλία των εἶναι κατὰ μῆκος ἐκ-
τέταμένα, καὶ δὲν γνωρίζονται ἀπὸ τὸν χαλασμὸν ὅπου
γίνεται εἰς τὴν εἴσοδον.

Εὐχαριστεία μετὰ τὸ δεῖπνον.

Εὐφρανας ἡμᾶς· Κύριε ἐν τοῖς ποιήμασί σου, καὶ ἐν τοῖς
ἔργοις τῶν χειρῶν σου ἡγαλλισάμεθα· ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς
τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου. Κύριε ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τὴν
καρδίαν ἡμῶν, ἀπὸ καρποῦ, σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου αὐτῶν ἐνε-
πλήθημεν· ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήτομαι, καὶ ὑπνώ-
σω· Ὅτι σὺ, Κύριε, κατὰ μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατέφυσάς με.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

— Ὁ ὑποφαινόμενος ἱατρὸς καταγινόμενος εἰς συγγραφήν
διεξοδικῶς περὶ *Λέπρας* πονήματος, πορκαλεῖ τοὺς ὁμο-
τέχνους του ἵνα κοινωνοῦνται πρὸς αὐτὸν ὅσας πρᾶξη-
ρήσεις ἔχουσι ἐπὶ τῆς προκειμένης Νόσου ἐξ ἰδίας αὐτῶν
ἀντιλήψεως, ὑπισχόμενος νὰ ἀποδώτῃ ὀνομασίαν ἐν τῇ
μνησθέντι συγγράμματι του τὴν εἰς ἑκατὸν τῶν ἱατρῶν
τούτων ὀφειλουμένην τιμὴν.

Ἐν θήρᾳ, τὴν 14, Μαρτίου. 1846

I. Δὲ—Κιγάλλας.

— Ἐκδοθεὶς τῆς μεταφράσεως τῶν *Φυλακῶν* τοῦ Σι-
λουίου Πελλίκου εἰς Πειραιᾶ, ἐθεωρήσμεν ὠφέλιμον νὰ
ἐκδώσωμεν σημειώσεις τινὰς περὶ τοῦ Βίου τοῦ συγγρα-
φέως αὐτῆς, περὶ τῶν διασημωτέρων τραγωδοποιῶν τῆς
σημερινῆς Ἰταλίας, καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἀνδρῶν καὶ εἰ-
δικῶν περιστάσεων, ἀναφερομένων εἰς τὸ συγγραμμάτιον
τοῦτο, ὅχι πολὺ γνωστῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὰς ὁποίας
μᾶς ἐχωρήγησε φίλος μᾶς τις, ἐραυρίζομενος ταύτας ὑπὸ
ἄλλων Ἰταλῶν καὶ Γάλλων συγγραφέων. Αἱ σημειώσεις
αὗται θέλουσι χρησιμεύσει πρὸς περιττοτέρην κατάληψιν
τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγου συγγράμματος.

— Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Συνδρομηταὶ μᾶς παρακαλοῦν-
ται νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὰς συνδρομὰς των διὰ τῶν Ἐπι-
στατῶν τῶν Ταχυδρομείων.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἡθικὴ Κατάστασις τῆς Ἑλλάδος. 49. — Ἐπίγειος
ζωή. Δικφορὰ τῶν Κόσμων. Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος καὶ ὁ
ὑποδηματοποιός. 51. — Ἠθικὸν Διήγημα. 52. — Μάχη
τοῦ Μπραθῶνος. 54. — Τὸ μόνον καταφύγιον τῶν τεθλιμ-
μένων. 55. — Πρέπει νὰ σπουδάζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας.
56. — Περὶ τῶν μυστικῶν τρόπων τῆς Κυβερνήσεως. 57.
— Διφόροι Ποιήσεις. Τὸ ἔαρ. 58. — Ὁ Βουρκόλακας.
Ἡ χαρὰ. 59. — Διηγήματα. Ἡ ἐν Ὀστένδῃ παράφρων,
καὶ Αὐτοκρατορίσσης Ἑρως. 60. — Λίμνη ἀπολιθωμένη
ὑδατος εἰς τὴν Περσίαν. 62. — Αἱ Κυβερνήσεις ἐχρήσαντο
τὴν δικίρεσιν καὶ τὸ πρὸς ἀλλήλους μίσος τῶν ὑπηκόων
διὰ νὰ στρίξουν τὴν ἐξουσίαν των. Οἱ Μύρμηκες. 63

Η ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ ἐκδίδεται κατὰ μῆνα εἰς δύο τυπογραφικά φύλλα.

Εὑρίσκεται δὲ,

ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ι. Δαζαρίδῃ.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοῦκα Παππᾶ, καὶ Α. Πουλῆ.

ἘΝ ΤΑΪΣ ἘΠΑΡΧΙΑΙΣ, παρὰ τοῖς Κ. Ἐπισ. τῶν Ταχυδρομείων.

ἘΚΤὸΣ ΤΗΣ ἘΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα, ἐν Ἑρμουπόλει. . . . . Δραχμᾶς 6.

» » Ἐκτὸς τῆς Ἑρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα) » 7.

— Ὁ Πρῶτος Τόμος τῆς Μελίσης τῶν Κυκλάδων εὑρίσκεται εἰς τὰ διάφορα ἐκτὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας Βιβλιοπωλεῖα, καὶ Τιμᾶται Δρ. 6

